

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

18. BŘEZNA 2007

Z obsahu:

**„Křesťanské svědomí
k podpoře práva na život“**
Z promluvy Benedikta XVI.
k Papežské akademii
pro život
- strana 2 -

Umučení (4)
Další pokračování z knihy
Cataliny Rivas
- strana 4 -

Svatý Josef
Na prahu tajemství
Kristova utrpení
- strana 7 -

**Svatý Josef
a slavnost Vtělení**
P. Filip M. Ant. Stajner
- strana 9 -

**Gotická katedrála
v Kazachstánu**
- strana 10 -

**Na Velehradě začala
znovu pracovat Matice
velehradská**
Josef Pala
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (93)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Murillo (1617-1682): Návrat marnotratného syna

*Mnohokrát se dívám na duši, která zhřešila, ale ona se nedívá na mne,
nevidí mě, je slepá ... Volám ji jménem, ale ona mi neodpovídá ...*

(K „Umučení“ na str. 4)

„Křesťanské svědomí k podpoře práva na život“

Toto téma, které jste učili středem pozornosti účastníků a tím také církevních společenství a veřejného mínění, je velice významné: křesťanské svědomí má totiž vnitřní potřebu žít se a posilovat mnohoznačnými a hlubokými motivacemi, které bojují ve prospěch práva na život. Je to právo, které vyžaduje, aby ho všichni dodržovali, protože je to základní právo v řádu všech ostatních lidských práv. Zdůrazňuje to naléhavě encyklika *Evangelium vitae*: „Přes všechny obtíže a nejistoty každý člověk upřímně otevřený pro pravdu a dobro může díky světlu rozumu a pod vlivem tajemného působení milosti podle přirozeného práva zapsaného v srdci (srov. Řím 2,14–15) dospět k poznání posvátné hodnoty lidského života od prvního počátku až do jeho konce a potvrdit právo každé lidské bytosti, aby byla svrchovaně respektována v tomto svém primárním dobru. Na uznání tohoto práva se zakládá lidské soužití i existence samotného politického společenství“ (2). Tatáž encyklika připomíná, že „toto právo musí chránit a hlásat ti, kteří věří v Krista a jsou si vědomi obdivuhodné pravdy, kterou připomíná II. vatikánský koncil: »Vtělením Syna Božího se Bůh svým způsobem spojil s každým člověkem« (GS 22). Touto událostí spásy se totiž zjevuje lidstvu nejen nekonečná láska Boha, který *tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna* (Jan 3,16), ale také nesrovnatelná hodnota každé lidské osoby“ (tamt.).

Rafinované útoky proti životu

Proto je křesťan ustavičně volán, aby se mobilizoval tváří v tvář četným útokům, jímž je vystaveno právo na život. V tomto směru ví, že může počítat s motivacemi, které mají hluboké ko-

řeny v přirozeném zákoně a které může sdílet každá osoba se správným svědomím. Z tohoto hlediska především po zveřejnění encykliky *Evangelium vitae* se mnoho vykonalo pro to, aby obsahy těchto motivací byly lépe známy v křesťanském společenství i v občanské společnosti, ale je třeba přiznat, že útoky proti právu na život v celém světě se rozšířily a rozmnožily a nabývají také nových forem. Stále více sílí tlaky na legalizaci potratu v zemích Latinské Ameriky a v rozvojových zemích, a to také za přispění liberalizace no-

vých forem chemického potratu pod záminkou reprodukčního zdraví; sílí politika demografické kontroly, a to i přesto, že je známa její zhoubnost také v rovině ekonomické a sociální.

Současně roste v nejrozvinutějších zemích zájem o stále rafinovanější biotechnologický výzkum, aby byly zavedeny delikátní a rozšířené metody eugeniky až k posedlému hledání „dokonalého dítěte“ rozšiřováním umělého plození a různých forem diagnózy směřujících k zajištění selekce. Nová diskriminační eugenetika nachází sou-

hlas v domnělém blahu individuí a zvláště ve světě ekonomicky pokročilém se prosazují zákony na legalizaci eutanazie. Zatímco se toto všechno děje, na druhé straně se množí tlaky na legalizaci alternativních forem partnerského soužití uzavřených přirozenému plození. V těchto situacích svědomí, často vystavené prostředkům hromadného nátlaku, nevykazuje dostatečnou bdělost nad závažností problémů, které jsou ve hře, a moc nejsilnějších jako by paralyzovala také osoby s dobrou vůlí.

Co je to svědomí?

Proto je ještě naléhavější apelovat na svědomí a zvláště na svědomí křesťanské. Jak říká Katechismus katolické církve, „mravní svědomí je soud rozumu, kterým lidská osoba poznává mravní jakost konkrétního činu, který se chystá vykonat, který právě koná nebo který vykonala“ (1778). Z této definice vyplývá, že mravní svědomí, aby bylo schopné správně vést lidské chování, musí se především zakládat na solidním základě pravdy, to znamená, že musí být osvíceno poznáním pravé hodnoty konání a existencí hodnotících kritérií, aby tak dokázalo rozlišovat dobro a zlo, a to i tam, kde společenské prostředí, kulturní pluralismus a předem zaujaté zájmy tomu nenapomáhají.

Překážky při formaci svědomí

Formace svědomí, pravého, založeného na pravdě, a správného, určeného tím, že se řídí normami bez protirečení, bez zrazování a bez kompromisů, je dnes záležitost obtížná a delikátní, ale nevyhnutelná. Je to záležitost, které brání bohužel nejrůznější faktory. Především v současné fázi sekularizace, zvané postmoderna a poznamenané spornými formami tolerance,

Pokračování na str. 11

Editorial

Nikdy nežily a nebudou žít na této zemi vzácnější bytosti než Ježíš z Nazareta a jeho Matka Maria. Těmto nejvýznamnějším osobnostem nepřipravil Bůh nijak privilegované postavení. Zařadil je do nejchudší vrstvy v bezvýznamném místě, ale jedno jim zajistil: světil je do spolehlivé ochrany spravedlivého mezi spravedlivými, prostého tesaře Josefa. Josef se ujal svěřeného poslání a také je naplnil s takovou samozřejmostí a spolehlivostí, že evangelisté ani nepokládali za nutné, aby tomu věnovali zvláštní pozornost. Jako by spoléhali na nás, že sami dokážeme z jejich skoupého slova o vyvoleném a spravedlivém strážci Svaté rodiny vytěžit to, co je potřeba. Zato Církev si je dobře vědoma jeho jedinečného postavení v dějinách spásy a neváhá na jeho počest přerušit postní dobu, abychom se radovali z Boží slávy, která se zjevila na něm. Jsme v této souvislosti vděční P. Villepelle, že nám staví před oči skutečnost, která dosti uniká naší pozornosti, a snaží se nám přiblížit zcela skrytou stránku Jo-

sefova života, ačkoliv bychom měli pokládat za samozřejmé, že v hloubce svého osobního vnitřního utrpení byl i sv. Josef důstojným druhem největších Trpitelů – Ježíše a jeho Matky. V našem vědomí převládá představa Svaté rodiny jako zbožné idyly. Ačkoliv to nijak nestaví na odiv, žila tato nejprvnější domácí církev dokonale ve znamení Kříže. Vědomí, že svatý Josef velice dobře ví, co znamená utrpení, nám ještě více přibližuje tohoto mocného Patrona a Ochránce, který věrně, mocně a s velkou ochotou a samozřejmostí chrání všechny, kdo se mu svěří. Zapomíná se na to, že v roce 1654, kdy nás po zhoubné třicetileté válce těžce sužovaly následky rozkolu a bludu, byl svatý Josef spojen k našim českým zemským patronům. Obraceme se na něho nejen v jeho svátek, abychom se na jeho přimluvu mohli opět jednou radovat „z povznesení svaté matky Církvě v naší vlasti“.⁽¹⁾

⁽¹⁾ srov. Litanie k českým patronům

Otec a jeho děti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije.

Pokloň se Duchu Svatému a požádej ho, aby tě slovy evangelisty uvedl do domu velkodušného otce, kde se právě chystá velká hostina. Panuje zde radostná sváteční nálada, takže tě s radostí přijmou mezi sebe. Pozdrav nejdříve šťastného otce a blahopřej mu ke šťastné hodině, která mu opět vrátila ztracené dítě, takže celý dům může s radostí zasednout ke společnému stolu.

To, co otce nejvíce bolelo, když ho opustil jeho mladší syn, byla skutečnost, že mu nemůže prokazovat svá dobrodíní a svou lásku. Proto jakmile ho opět spatřil, nezahrne ho výčitkami, nečeká jeho omluvu. Radost, že může opět obejmout své ztracené dítě, zaplašila rázem všechnu bolest. Příkáže, aby co nejrychleji odstranili každou stopu jeho viny a hanby, vrací mu nejen nejlepší oděv, ale i vzácné ozdoby, poručí vystrojit hostinu, jakou tento dům nepamatuje. Nejde pouze o to, nasytit vyhladovělého, ale celý dům bude hodovat a oslavovat jeho návrat za hudby a tance.

Znamená to, že se tím zlehčuje synovo provinění? Právě naopak. Čím větší je propast mezi otcovou štědrostí, hojností a velkodušností a mezi bídou a nouzí, do které upadl marnotratný syn ve své zaslepenosti, tím více si nyní nevďěčník může uvědomit, jak hluboce klesl a jak velice zranil svého otce, který byl a zůstal tak dobrotivý a štědrý. Synova láska může být nyní tím větší, že mu bylo mnoho odpuštěno⁽¹⁾. Je však třeba nejdříve zranit otcovo srdce, aby je synovská láska poznala a ocenila v plné míře?

Hostina má začít, ale u prostřeného stolu je jedno místo stále prázdné. Otcova radost má být znovu zkalena? Starší syn odmítá vstoupit do domu a zasednout se svým bratrem k jednomu stolu. Není pohled na jeho prázdnou židli podobně skličující, jak smutný byl celou dobu pohled na prázdné místo bloudícího syna? Okolnosti postavily staršího syna do situace, ve které se nečekaně projevil. Jestliže je jeho srdce tak nepodobné srdci dobrého otce, je v tomto domě vlastně již dávno spíše cizincem. Nejen že za celou dobu nedokázal odpustit svému bratru, ale co horšího, svým hněvem odsuzuje i otce za jeho milosrdnou dobrotu a štědrost.

Tak jako nedovede pochopit důvod dnešního otcova štěstí, tak nevnímá ani důvod a hloubku jeho smutku. Není to snad i pro

něho důvod k radosti, že jeho otec osvědčil tak velkou dobrotu a lásku, kterou by nepoznal, kdyby nebylo dnešní příležitosti? Čím větší dobrodíní prokazuje tomu, který se vlastní vinou ocitl v neštěstí, tím více obdarovává i druhého, který dosud věrně žil a sloužil v otcově domě. Má přece pro obě své děti jen jedno srdce. Protože však otce dostatečně nemiluje, nedokáže docenit hodnotu jeho lásky. Kdyby ho doopravdy miloval, choval by lásku i ke svému bratru a radoval se z jeho návratu. Pobyt v otcově domě se mu stal již natolik samozřejmý, že nevnímá, že všechno, co patří otci, patří i jemu. Čím více však myslí jen na sebe a počítá své zásluhy a svá práva, tím méně chápe hodnotu a velikost těch nezasloužených dobrodíní, kterých se mu z otcovy lásky dostává den po dni, třeba jen nenápadně. Nechápe otcovu lásku, která se tak nečekaně projevila jinak, než mohl očekávat, a dá se dokonce strhnout k hněvu. Jeho oko je zlé, že otec je dobrý⁽²⁾.

Příklad staršího syna ti má být výstrahou, že Otce můžeš zarmoutit nejen nevďěčným odchodem. K čemu je fyzická přítomnost, jestliže odešlo srdce? Nezakládej si na svém spořádaném životě a nepřeceňuj své zásluhy. Třebaže děláš vše, co ti bylo přikázáno, jsi jen služebník neužitečný⁽³⁾. Jestliže si tak zakládáš na tom, že jsi tolik let v Otcově domě, jak to, že tak málo znáš Otcovo Srdce? Nečekej, že k tomu dostaneš příkaz, když ti to tvé srdce nenapoví. Nejsi tím lepší, čím více je těch, kteří odešli prohýřit své statky s nevěstkami. Spíše přemýšlej o tom, zda tvoje chování k nim nesehrálo svou roli v tom, že opustili otcovský dům. Když nyní vidíš, co Otcovi působí největší možnou radost, co děláš pro to, abys vyhledal zbloudilé a přesvědčil je, aby nesebírali zbytky po vepřích, ale vrátili se k Otcovi? K čemu je ti kůzle a parťák přátel? Máš příležitost k mnohem většímu potěšení: sdílej Otcovu radost z odpuštění a postarej se, aby neměl důvod marně vyhlížet ztracené děti.

V jednom toto krásné podobenství přece jen pokulhává. Ve skutečnosti je návrat ztracených dětí možný jen díky tomu, že Otec nejdříve se svým vlastním Synem, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom byli skrze něho spravedliví. Jestliže za Otcovu hostinu byla zaplácena tak nekonečná cena, jak tragické by bylo kvůli hněvu, závisti a žárlivosti, pro tvrdost vlastního srdce nevstoupit a nezasednout k hostině odpuštění.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 7,47; ⁽²⁾ Mt 20,15; ⁽³⁾ srov. Lk 17,10

Liturgická čtení

1. čtení Joz - 5,9a.10-12

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgálu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jeriškých planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala (padat) mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. čtení - 2 Kor 5,17-21

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a světil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smířte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

Evangelium - Lk 15,1-3.11-32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim tedy toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil. Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhrěšil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘ Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhrěšil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.‘ Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl

Pokračování na str. 8

Umučení (4)

*Další pokračování z knihy Cataliny Rivas „Umučení“,
ve které Pán sám komentuje své umučení.*

Ježíš je vzat do vězení

Pokračujme v tomto bolestném příběhu, který rozšíříš mezi mnoho lidí.

Budu tě osvětlovat v tom, jak se to má stát.

Když mě vojáci vlekli do vězení, Petr byl napůl skryt uprostřed davu v jednom z vnitřních nádvoří. Naše pohledy se setkaly, jeho oči byly zmatené, bylo to pouze na zlomek sekundy a přesto, tolik jsem mu toho řekl!... Viděl jsem, jak hořce pláče pro svůj hřích a svým Srdcem jsem mu řekl: „Nepřítel se pokusil zmocnit se tě, ale já tě nepustím. Víš, že tvoje srdce mě nezapřelo. Buď připraven na bitvu nového dne, na další a další bitvy s duchovní temnotou a připrav se na přijetí dobré zprávy. Sbohem, Petře.“

Mnohokrát jsem se díval do duše, která zhrušila, ale dívá se také ona? Ne vždy se naše oči setkají. Mnohokrát se já dívám na duši, ale ona se nedívá na mne, nevidí mě, je slepá... Volám jí jménem, ale ona mi neodpovídá. Posílám jí trápení a bolest, aby se probudila ze své slepoty, ale ona se nechce probudit.

Moji milovaní, pokud se nedíváte do nebe, bude váš život bez smyslu. Zvedněte své hlavy a uvažujte o Domově, který na vás čeká. Hleďte svého Boha a vždy ho najdete s očima upřenými na vás a v jeho pohledu objevíte pokoj a život.

Rozjímejte o mém vězení, kde jsem strávil velkou část noci. Vojáci mě přišli urážet slovy i skutky, strkali do mne, tloukli mě, posmívali se mi. Když svítalo a již se dost nabažili, zanechali mě o samotě, svázaného v tmavé vlhké a odporně páchnoucí místnosti plné kryš. Byl jsem svázan způsobem, který mě nutil stát nebo sedět na ostré ská-

le, na kterou mě usadili. Mé bolavé tělo brzy prokřehlo zimou. Vzpomněl jsem si, jak mě má Matka tisíckrát přikrývala a bálila, když mi bylo zima, a ... rozplakal jsem se.

Pojďme nyní srovnat svatyni s vězením a především s lidským srdcem. Ve vězení jsem strávil jednu noc... kolik nocí trávím ve svatyni?

Ve vězení mě zraňovali vojáci, kteří byli mými nepřáteli, ale ve svatyni se mnou špatně zacházejí a urážejí mne duše, které mě nazývají Otcem. Ve vězení mi bylo zima, byl jsem ospalý, hladový, zahanbený, smutný, plný bolesti, osamělý a opuštěný. Viděl jsem, v kolika svatyních se mi v průběhu času nebude dostávat příkryvky lásky. Takové množství ledových srdcí bude pro mne jako skála ve věznicí!

Tolikrát budu žíznit po lásce, po duších! Velmi mnoho dní čekám na takovou duši, než mě navštíví a přijme mě v srdci. Neboť onu noc jsem strávil v osamění a myslel jsem na tu duši, aby utišila mou žízeň! Tolikrát hladovým po svých duších, po jejich věrnosti, po jejich štedrosti!

A vědí ony, jak utišit tuto touhu? Když mají projít nějakým trápením, budou mi umět říci: „Toto uleví tvému smutku, budu s tebou ve tvém osamocení“? Ach, pokud se sjednotíte se mnou a budete těšit mé Srdce, vydržíte všechno v pokoji a budete posíleni.

Dovolit Ježíši, aby v srdci křesťana ustavičně „obětoval sám sebe Otcí“, je úkon dokonalé lásky, která přivádí duši k tomu, aby žila stále ve stejné dispozici jako Ježíš, aby ona sama byla vtažena do jednoty s ním a jako on se obětovala Otcí.

Tím způsobem naplní křesťan celý svůj den drobnými úkony dokonalé lásky, malíčkými obětmi, malými gesty spojení s Kristem, až se celý ponoří do své vlastní oběti.

Každá oběť je živoucím projevem zasvěcení, které v sobě zahrnuje odložení starého člověka, aby mohl povstat ČLOVĚK NOVÝ.

Luis Ruis Vazquez

Catalina Rivas

Ve vězení jsem prožíval zahanbení, když jsem slyšel strašná slova, která o mně říkají, a toto zahanbení ještě vzrostlo, když jsem později viděl, že tatáž slova opakují milované duše.

Když ony nečistě a nechutně ruce udeřily moji tvář a tloukly mě, viděl jsem, kolikrát mě bude bit veliké množství duší, které, aniž by se očistily od hříchu, aniž by uklidily svůj dům dobrou zpovědí, mě budou přijímat do srdcí. Tyto zvykové hříchy mě tloučou znovu a znovu.

Když do mne strkali, abych se postavil, neměl jsem sílu, a také pro řetězy, které mě poutaly, jsem padal na zem. Viděl jsem, jak mě mnoho duší svazuje řetězy nevděčnosti a nechá mě padat na kameny a obnovují tak moji hanbu a prodlužují moji osamělost.

Vyvolené duše, přemýšlejte o svém Snoubenci ve vězení. Přemýšlejte o noci tolika mých strastí a uvažte, že tato bolest se prodlužuje v tolika svatyních a v chladu tolika srdcí.

Jestli mi chcete podat důkaz lásky, otevřete srdce, abych je mohl učinit svým vězením. Svažte mě řetězy své lásky. Přikryjte mě svou jemností, krmte mě svou srdečností. Haste moji žízeň svou horlivostí. Tište můj

smutek a opuštěnost svou věrnou společností. Ať vaši čistota a upřímnými úmysly zmizí mě zahanbení.

Chcete-li, abych si u vás mohl odpočinout, utište hluk svých vášní a v tichu vaší duše pak budu moci klidně spát.

Teď i později uslyšíte můj hlas, jak vám jemně říká: – Můj snoubenče (snoubenko), nyní jsi mým odpočinkem, já budu tvým po celou věčnost. Tobě, který mi propůjčuješ srdce jako vězení s takovou oddaností a láskou, slibuji, že má odměna nebude mít hranic, a oběti, které jsi pro mě během svého života přinesl, tě nezatíží.

Ježíš je veden před Heroda

Pilát nařídil, aby mě předvedli před Heroda... Byl to zkažený ubožák, který vyhledával jen potěšení, aby se nechal zavést do nezřízených vášní. Byl rád, když mě viděl před svým soudem, protože doufal, že se pobaví mými slovy a zázraky.

Uvažte, mé děti, odpor, jaký jsem cítil v přítomnosti toho nejohavnějšího z lidí, jehož slova, otázky a afektovaná gesta mě pokrývala zmatkem.

Čisté a panenské duše, pojďte, obklopte a braňte svého Ženicha.

Herodes očekával, že odpovím na jeho sarkastické otázky, ale já jsem neproněsl jedině slovo. Zůstal jsem před ním v naprostém tichu. To, že jsem neodpovídal, bylo největším důkazem mé důstojnosti, který jsem mu mohl podat. Jeho obscénní slova nebyla hodna setkat se s mými čistými. Mezitím se mé Srdce nekonečně sjednotilo s mým nebeským Otcem. Pohlcovala mě touha vydat i poslední kapku své Krve za duše. Pomyšlení na každého člověka, který mě bude později následovat, přemožen mým příkladem a mou velkorysostí, mě zapalovalo láskou a nejenže mě toto strašlivé vyslýchání těšilo, ale dokonce jsem se chtěl rozběhnout vstříc mukám Kříže.

Ježíš je znovu předveden před Piláta

Dovolil jsem, aby se mnou zacházeli jako s bláznem, a tak mi oblékli bílou tuniku na znamení svého výsměchu. Později mě středem rozzuřeného a posměšného křiku znovu předvedli před Piláta.

Pozorujte, jak tento rozpačitý a velmi zmatený člověk neví, co má se mnou udělat. A aby utišil rozběsněný dav, dává rozkaz, aby mne zbičovali.

Pilát reprezentuje duše, kterým chybí odvaha a velkomyslnost, aby se jednou provždy vymanily z požadavků světa a své vlastní přirozenosti. Místo aby se oddělily od světa a své přirozenosti, jak jim káže jejich svědomí, jejich afektovaná mysl jim přikazuje vzdát se dobrého ducha. Pak se oddávají svým choutkám, baví se pomíjivými útěchami a hoví svým vášním. Do ticha svých pocitů viny si pak říkají: „Už jsem si odepřel to nebo ono, to stačí.“ Takové duši řeknu pouze: „Bičuješ mě tak jako Pilát.“ Dnes jsi udělal jeden krok, zítra druhý. Takto míniš uspokojovat své vášně? Nu! Brzy budou chtít více.

Pokud nemáte odvahu bojovat s vlastní povahou v malých věcech, mnohem méně jí budete mít později, když přijde větší příležitost.

Bičování Ježíše

Pohlédněte na mě, moji drazí. S mírností beránka se nechávám vést ke strašlivým mukám bičování. Katané strašlivě šlehají propletenými provazy a pruty mé tělo, již tak pokryté ranami a přemožené únavou. Jsem trestán s tak nesmírnou krutostí, že na mně nezbylo nic, co by nesázrala nejstrašnější bolest. Rány a kopance mi způsobily nesmírná zranění... Důtky trhaly mou kůži i maso. Ze všech mých údů se řinula krev. Znovu a znovu jsem padal bolestí, kterou mi působily rány mé mužnosti. Mé tělo bylo v tak strašném stavu,

že jsem připomínal víc obludu než člověka. Celá má tvář byla tak opuchlá, že zcela ztratila své rysy.

Pomyšlení na mnoho duší, které později půjdou v mých šlépějích, mne zaplavovalo Láskou.

Ve vězení jsem viděl své věrné následovníky, kteří se učí z mé mírnosti, trpělivosti a tichosti nejen přijímat strádání a posměch, ale dokonce milovat své pronásledovatele, a je-li to nutné, dokonce se za ně obětovat, tak jako jsem já obětoval sebe.

Během těch hodin opuštěnosti uprostřed tolikeré bolesti jsem se více a více zapaloval touhou dokonale splnit Vůli Otce. Ó, jak jsem se nabízel v náhradu jeho hluboce uražené slávy! Tak ani vy se nebojte, vy zbožné duše, které se pro lásku ocitáte v jistém vězení, které vypadáte v očích druhých často jako zbyteční a snad i škodliví tvorové. Nechte je křičet proti vám a během těch hodin bolesti a samoty důvěrně sjednoťte svoje srdce s vaším Bohem, jediným objektem vaší lásky. Takto odčiňujte množství hříchů, které hanobí jeho slávu.

Ježíš odsouzen k smrti

Zavedli mě k Pilátovi, který měl vynést rozsudek smrti. Pilát se mě vyptával a doufal, že nalezne důvod, aby mě mohl obvinít, ale zároveň ho mučilo svědomí a pociťoval velký strach z nespravedlnosti, kterou se chystal spáchat.

V Pilátovi jsou věrně zastoupeny ty duše, které pociťují hnutí milosti a zároveň svých vlastních vášní, které ovládají lidské ohledy a zaslepuje sebeláska, a ze strachu před zesměšněním nechají milost uniknout.

Neodpověděl jsem na žádnou z Pilátových otázek. Ale když se zeptal: „Ty jsi král Židů?“, pak jsem vážně a poctivě odpověděl: „Sám jsi to řekl, já jsem Král, ale mé království není z tohoto světa...“ Těmito slovy jsem chtěl poučit mnoho duší, když se ocitnou v situaci, že jim hrozí utrpení nebo ponížení, kterému lze snadno předjet. Měly by velkoryse odpovědět: „Mé království není z tohoto světa...“ Proto nehledám chválu u lidí. Můj domov není zde, a přesto naleznou odpočinek tam, kde opravdu je. A teď mějte odvahu vyplnit můj úkol, aniž byste brali na vědomí mínění světa. Důležité není jejich ocenění, ale nejdůležitější je následovat hlas milosti, který přemůže lákadla přirozenosti. Pokud nejsi schopen zvítězit sám, popros o sílu a radu, neboť v mnoha případech přehnaná domýšlivost a vášně zaslepí duši a nutí ji jednat nesprávně.

Katanů, kteří ničí mé tělo, není deset nebo dvacet. Velmi mnoho rukou zraňuje mé tělo přijímáním svatého přijímání do rukou – rouhavé dílo Satana!

Jak o mně mohou rozjímat v tomto moři bolesti a hořkosti, aniž by jejich srdce byla pohnuta soucitem? Avšak nejsou to katané, kdo mi přináší útěchu, ale

musíte to být vy, vyvolené duše, aby se má bolest zmírnila. Uvažujte o mých ranách a uvidíte, zdali někdo trpěl tolik jako já, aby ukázal svoji lásku.

Ježíš je korunován trním

Podle vůle Otce jsem žil celé dny v intenzivním zármutku, aniž bych si stěžoval, ale přijímal jsem to, co mi Otec chtěl dát pocítit. Když jsem byl v zahradě zatčen, moji žalobci byli hotovi ke každé lži a já jsem jim bez nejmenšího odporu dovolil odvléct mne kamkoliv. A když se jim zachtělo sevřít moji hlavu trnovou korunou, sklonil jsem se bez odporu, neboť jsem přijal vše z rukou Toho, který mě poslal na svět.

Když se paže těchto krutých mužů vyčerpaly množstvím ran, které ušředily mému tělu, dali mi na hlavu korunu spletenou z trnových větví, pochodovali přede mnou a říkali: „Tak ty jsi Král? Zdravíme tě!“

Někteří na mne plivali, ostatní mě uráželi nebo mě tloukli po hlavě, každý přidával mému již tak zraněnému a zuboženému tělu novou bolest.

Jsem unavený a nemám si kde odpočinout. Půjč mi své srdce a svou náruč, abych se ukryl ve tvé lásce. Jsem prochládlý a chvěji se horečkou, obejmi mě na okamžik, než budou dál pokračovat v ničení tohoto chrámu Lásky.

Vojáci a katané svými špinavými rukama strkali do mého těla a ostatní, znechuceni mou Krví, mne tlačili kopími a znovu tak otvírali mé tělo. Vrazili do mě, abych padl na ostré kameny, tiše jsem se rozplakal bolestí. Zesměšňovali mé slzy. Nakonec mi strhli věnec spletený z ostatních větví a roztrhali tak mé spánky.

Rozvažuj, jak jsem touto trnovou korunou napravoval hřích pýchy tolika duší, které si přejí být nadměrně chváleny a podávají se falešným soudům světa. K tomu všemu jsem dovolil, aby moje hlava byla korunována trním. Má hlava tak krutě

trpěla dobrovolným pokořením v náhradu za ohavné a pyšné přetvářování tolika duší, které pro mylné hodnocení svého stavu a svého postavení odmítají jít po cestě, kterou jim připravila má prozřetelnost.

Žádná cesta není ponižující, pokud ji připravila vůle Boha... Marně chcete sami sebe klamat, přemýšlejte o následování Boží vůle a plně se poddejte čemukoliv, co od vás bude požadovat.

Na světě jsou lidé, kteří ve chvíli rozhodnutí (přijmout nový styl života) přemítají a zkoumají touhy svého srdce. Snad najdou v tom nebo v té, s kým se hodlají spojit, pevné základy pro křesťanský a zbožný život. Možná budou plnit své rodinné povinnosti způsobem, který bude uspokojovat jejich přání a touhu po štěstí. Ale ješitnost a domýšlivost zatemní jejich ducha a oni budou vlečeni touhami vynikat a předvádět se. Pak udělají všechno pro to, aby si našli někoho bohatšího či lépe postaveného, aby tak uspokojili své ambice. Ach! Jak tvrdohlavě zaslepují sami sebe! Ne, řeknu jim, v tomto světě nenajdete skutečné štěstí, ale doufám, že je nalznete v tom příštím.

Dávejte si pozor, neboť se vystavujete velkému nebezpečí!

Budu také mluvit k duším, které volám na cestu dokonalosti. Kolik je iluzí v těch, kteří mi tvrdí, že jsou připraveni konat moji

vůli, a pak probodávají moji hlavu trny mé koruny.

Jsou však duše, které chci pro sebe. Známe je a milujeme je a chci je přivést tam, kde žijí já, do mé nekonečné moudrosti, kde najdou všechno potřebné k dosažení svatosti. Tim se jim dám poznat a ony mi poskytnou více úlevy, více lásky a více duší.

Ale tolik je podvodů! Tolik duší je zaslepeno pýchou a arogancí pro pouhou ctižádnost. Hlavu mají plnou marných a zbytečných myšlenek a odmítají jít po cestě, kterou připravuje má láska.

Duše, které jsem si vybral, domníváte se, že plníte mou vůli, když odporujete hlasu milosti, který vás volá a vede po cestě, kterou však vaše pýcha odmítá?

Má dcero, lásko mých bled, utěš mě! Učiň ve svém malém srdci trůn pro svého Krále a Spasitele a korunuj mě svými polibky.

S korunou z trnů a v rudém rouchu mě vojáci znovu předvedli před Piláta. Ten mi položil několik otázek, neboť na mně nemohl nalézt vinu, za kterou bych zasloužil trest. Ptal se mě, proč neodpovídám, když vím, že má nade mnou veškerou moc.

Pak jsem prolomil své mlčení a řekl mu: „Neměl bys žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry, ale je nezbytné, aby se naplnila Písma.“ A znovu jsem utichl, abych se zcela odevzdal svému nebeskému Otci.

(Pokračování příště)

PRÁVO NA ŽIVOT

Claudia Kaminská, předsedkyně německého spolkového svazu „Právo na život“ rázně požaduje, aby byl učiněn konec masivnímu tažení Evropské komise a německé vlády proti ochraně života. Je nepřijatelné, prohlásila, aby v rámci rozvojové pomoci byl na země vyvíjen nátlak, protože chtějí posílit ochranu života. Takovému tlaku vystavila německá ministryně pro rozvoj a členka Evropské komise Heidemarie Wiczorková-Zeulová např. Nikaraguu, protože tato země omezila možnosti potratu. Jeden vysoký člen Evropské komise hrozil této středoamerické zemi, že bude zcela izolovaná ve všech mezinárodních jednáních, pokud bude ve své politice ochrany života pokračovat. Tak jednají politici, kteří mají plná ústa lidských práv, ale sami si vedou docela despoticky.

SMUTNÁ POZICE

Postoj občanů EU k náboženství je velice diferencovaný. Mezi 27 000 dotázanými z 500 milionů obyvatel pokládá 53 % náboženství za důležité. Zatímco na Maltě, v Polsku, na Kypru, v Řecku či Rumunsku je to více než 80 % dotázaných, v jiných zemích je situace zcela opačná. Patří k nim Belgie a Česko, kde má o náboženství zájem sotva 30 % obyvatel. Hůře je na tom jen bývalá NDR s 26 %.

BENEDIKT XVI. DO RAKOUSKA

Rakousko se intenzivně připravuje na návštěvu papeže Benedikta XVI. ve dnech 7. až 9. září 2007. Ve Vatikánu se zatím projednávají podrobnosti programu této cesty. 8. září bude Svatý otec slavit mši svatou v Mariazell, kde očekávají na 35 000 věřících.

KATOLICKÉ KREMATORIUM V SYDNEY

17. února bylo v Sydney v Austrálii otevřeno první katolické krematorium. Pohřební kaple je zasvěcena Panně Marii Matce Mi-

losrdenství a posvětil ji arcibiskup George Pell. Krematorium bylo zřízeno u Rookwoodova hřbitova, aby katolíci měli možnost důstojného církevního pohřbu také formou zpopelnění.

Církev nadále doporučuje, aby těla zesnulých byla v církevním obřadu pohřbena do země. Nevylučuje však pohřeb žehem, pokud tento způsob pohřbu neodporuje učení víry.

STARÁ HISTORIE

Američtí filmaři vyrukovali k letošním Velikonocům opět s jednou „senzací“. Před více než 25 lety byly pryč v jedné jeskyni v Jeruzalémě ve čtvrti Talpiot objeveny schránky s tělesnými pozůstatky, na kterých jsou nápisy „Jesua syn Josefův“, „Judah syn Jeschua“ a dvakrát „Maria“. Chtějí dokázat, že se jedná o hroby Ježíše, jeho syna Judy, jeho matky Marie a Marie Magdalény. Tyto dokumenty se mají vysílat na Velký pátek v německé televizi.

Podle teologa a profesora Nového zákona Reinera Riesnera je celá senzace „obnošený klobouk“. Riesner, který se zabýval intenzivně také archeologií, prohlásil, že všechna tato jména patřila s velkým odstupem k těm nejčastějším a nejběžnějším jménům. Není proto divu, že se tato jména sešla v jednom hrobě. Jiná skříňka s nápisem „Jeshua syn Josefův“ se již dávno nachází v Rockefellerovu muzeu v Jeruzalémě. Ze skutečnosti, že máme dvě schránky, nikdo nevyvozuje závěr, že byli dva Ježíšové z Nazareta.

Izraelský archeolog Auser Brus a prof. Amos Kloner prohlásili celou záležitost za hezkou pohádku. Pokládají za zcela nemyslitelné, aby se chudí lidé z Nazareta nechávali přes několik generací pohřbívat v Jeruzalémě. Již před čtyřmi roky jsme měli také o Velikonocích jako senzaci skříňku s nápisem „Jakub, syn Josefův a bratr Ježíšův“, která měla dokazovat, že Ježíš měl sourozence. Nakonec se ukázalo, že skříňka byla novodobý falzifikát.

Kath-net

Ve své promluvě „Velikost svatého Josefa“ vyslovil zanícený františkánský kazatel Leonard de Port-Maurice následující myšlenku: „Ať si evangelisté o svatém Josefu mlčí. Oslavovat ho tak, jak by to oni mohli učinit, není důležité. I kdyby jakkoliv vyzvedali jeho ctnosti a jeho důstojnost, mně stačí, že ho představují jako snoubence Panny Marie.“

Váhu poslání svatého Josefa pochopíme teprve tehdy, když náležitě zvážíme hloubku Bohem chtěné vazby na neposkvrněnou Pannu. Skrže ni se svatý Josef stává účastníkem tajemství vtělení. Vstupuje do hlubokého společenství s duší Ježíše, který přišel na svět, aby vykoupil hříšné lidstvo. Není tedy vhodné, abychom se pokusili odhalit, jak tento věrný Boží služebník vytyčil nadcházející Kristovo utrpení?

Je to choulostivá otázka, ke které se samo zjevení jako by nevyjadřuje. Mnohým se zdá moudřejší nechat takové téma stranou. Zdá se, že se vydáváme na půdu dobrodružství, chceme-li se přitom spoléhat pouze na zprávy evangelii.

Autoři duchovních děl uvádějí znovu a znovu Josefovy důležité osobní vlastnosti: jeho čistotu, jeho odevzdanost, jeho hrdinou rozhodnost a jeho odvahu, jeho neotřesitelnou víru a jeho duši plnou světla. To všechno jsou vlastnosti, které přísluší k jeho titulu „muž spravedlivý“. A je tak opravdu nazván, protože i sv. Jeroným ho takto nazývá, neboť „měl všechny ctnosti v jejich dokonalosti“. A Albert Veliký k tomu dodává: „Všechny vlastnosti svatého Josefa jsou obsaženy ve dvou slovech: Vir iustus – spravedlivý muž.“

Tímto svatým titulem vyzvedává Duch Svatý skutečně pravou Josefovu velikost. Nejsme tedy nabádání, abychom se vzdali naší položené otázky, nýbrž abychom dospěli k novému pohledu, abychom na ni mohli dát uspokojivou odpověď.

Svatý Josef Na prahu tajemství Kristova utrpení

Josef z Nazareta měl v plné míře tuto spravedlnost, která vede člověka k správnému vztahu k Bohu; nachází své místo na straně chudých a pokorných srdcem...

Takovým lidem vystupují tajemství Božího království z polostínu a to, co zůstává tělesným lidem skryto, je zjeveno těm, jejichž duše je čistá.

Dříve, než se Ježíš obrátil ke svým učedníkům, musel podstoupit tichou výchovu v dílně v Nazaretě u tesaře Josefa. A když dal nezprostředkovaně promluvit svému božskému srdci, mohl z jeho nitra vzejít tichý povzdech: *Děkuji ti, Otče, Pane nebe a země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a zjevil je malič-*

kým. Ano, Otče, že se ti tak zalíbilo (Mt 11,25–30).

Ve světle těchto slov se chceme podívat, jak svatý Josef, který byl vyvolený, aby byl pro Ježíše viditelným otcem, mohl být předem účasten tajemství svého pozeňhaného syna.

Svatý Josef pocítuje úzkost při zvěstování anděla

Celá staletí očekával vyvolený národ Mesiáše. Předpovědi proroků byly schopny v duších spravedlivých udržovat naději, protože bohabojným lidem ve tmách vzcházelo světlo (srov. Ž 122,4). A Josef se všim nejlepší, co nesl v sobě, vsadil na víru v zaslíbení, i když neznal ještě způsob, jakým se uskuteční.

Giuseppe Maria Crespi: Smrt svatého Josefa

Když si vzal Marii za snoubenku, ještě netušil, jak otřesné poslání s tím bude spojeno.

A už se stalo něco neočekávaného: panna jde vstříc mateřství. Prostý tesař stojí před nepochopitelným tajemstvím, zmatený z dilematu, jehož závažnosti si byl alespoň v obecné rovině vědom. Nikoliv bez vážných starostí ví na jedné straně o vnitřní kráse Mariině, ale současně před ním vyvstává těžké drama.

Jímá ho úzkost, jeho duše prožívá hodinu temna, ve které cítí, jak ztrácí půdu pod nohama. Do Božího tajemství není možno vstoupit bez radikálního očištění a bez větší míry tajemného utrpení...

Josef jako muž víry, jako zářící příklad chudých Starého zákona, se musí vydat po nevyšlaпанé cestě.

V zoufalém postavení, ve kterém se ocitl, se cítí opuštěný; chtěl by v nouzi vzývat Hospodina. Jak často z jeho rtů zazněla naléhavá slova žalmů. Zmocňuje se ho zoufalství, když se rozhodne, že Marii tajně propustí (Mt 1,19). Svatý Matouš představuje se střízlivou věcností dramatickou situaci, která hrozí jeho duši zničením, ale která, aniž by si to uvědomoval, ho činí pomocníkem při díle vykoupení.

Boží plány však zůstávají neproniknutelné. Rozhodnutí zřít se panny, které připravuje snoubenec, vyvolá vstup světla shůry. Zjeví se mu anděl Páně, hlasatel radostné zvěsti, bohaté na zaslíbení.

Nebeský posel se Josefovi zjevuje ve snu a pronese k jeho srdci osvobozující slova: *Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku, do svého domu. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého (Mt 1,20).* Najednou ztrácí tajemství svou temnou stránku a postupně se rozjasňuje. Očištěná víra, zbavená lidských opor, může vykročit za hranice vnějšího zdání, aby dospěla ke skutečnosti. Josef si nyní plně uvědomuje, že všechno, co zatím prožil, je

dílo Boží. Obdivuhodné vtělení věčného Syna se může uskutečnit v tichu času a on jako prostý řemeslník bude toho mlčenlivým svědkem.

Po úzkosti nastupuje uklidňující jistota; ohromeného srdce se zmocňuje úžas a podle poznámky jednoho svatopisce „byl Josef přiveden k nejvyššímu vrcholu víry, protože dosáhl takřka přímo poznání nejhlubšího Božího tajemství“.

Ale anděl také ujišťuje Josefa o dalších důsledcích: jeho panenková snoubenka porodí syna a on sám bude platit za jeho otce tím, že mu dá jméno. Toto jméno znamená Kristovo poslání: *On spasí svůj lid od hříchů* (Mt 1,21).

Pro zbožného žida nebyla v těchto slovech žádná záhada. Slova vzatá z proroka Izaiáše mu přijdou ihned na mysl, protože prorok často označuje Boha jako „vykupitele“: *Já jsem to, kdo ti přijde na pomoc. Svatý Izraele je tvůj vykupitel* (Iz 41,14; 49,7).

Podle božského jednání, jaké označují tato slova, tuší Josef, jaká bude úloha Božího Syna: dílo vykoupění, na kterém bude mít podíl utrpení přijaté z lásky.

Josef se cítí v tichu povolán, aby spolu nesl utrpení ve svém srdci

V betlémské noci oznamovali andělé Boží radost, která přinesla světu Vykupitele. A Josef, který byl po dlouhém putování po palestýnských cestách v hostinci města Davidova odmítnut, se ponořil do klanění. Novorozený spočívá na slámě, vedle je Maria, která ho láskyplně opatruje. Ale věrný manžel vidí ve světle víry na obzoru dlouhou cestu utrpení. Chudoba jeslí zraňuje jeho otcovské srdce a současně probouzí jeho velkodušnost.

Do jaké propasti se to Bůh vrhá, aby k nám dospěl! Josef chápe, že tato radost bude vykoupěna vlastní obětí. Proto neměří svoji nouzi podle protivenství, jejich nepochopitelnosti a nejistoty. Musí zažít sám u sebe něco z bláznovství kříže. Zdá se,

že vnitřní hlas Ducha Svatého mu šeptá: „Neboj se!“

Tím, že se Josef ujímá Panny Marie, souhlasí s důsledky tajemství vykoupění. Nyní bdí nad milostným Dítětem, chrání ho a stojí při něm. Maria Magdaléna z Pazzi mohla zvolat: „Ó Bože, jaký slavný podíl na kalichu Ježíšova utrpení nesl svatý Josef službou, kterou věnoval Dítěti Ježíši!“

Tato slova svaté italské mystičky vypovídají dostatečně o vnitřní a bolestné cestě manžela Panny Marie.

Zcela ve službách Dítěte Ježíše vstoupil Josef na úzkou cestu vyhrazenou jeho učedníkům: *Kdo chce přijít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě* (Mt 16,24).

Tak následuje Josef na cestě do Egypta uprostřed nejprostších úkolů v Nazaretě duchovně již Mistra, který je jeho dítětem. Stojí před paradoxem víry, když tím, jak se otevírá Boží vůli, pocituje již stín kalvarské hory. Ale při představení v chrámě obdrží ještě jasnější vhled do tajemství, které se mu zjevuje stále zřetelněji.

Když se stařec Simeon obrací k Panně a bere Dítě do své náruče, vyslovuje slova, která se rovnají zjevení. Naplněn prorockým duchem vyzvedává roli Panny Marie jako Spoluvykupitelky: *On je ustanoven k pádu a ku povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odpo-*

rovat - tvou vlastní duší pronikne meč (Lk 2,34-35).

Josef vnímá tato slova jako prostý svědek a dává jim proniknout do svého srdce jako neklamnému proroctví. Postava Mesiáše získává před jeho zrakem kontury a Izaiášova slova o „trpícím služebníkovi“ se zjevují v nové pravdivosti: *Zde je můj služebník..., nebude křičet a neochabne* (Iz 42,1-4). A nyní je posvátný text ještě zřetelnější: *Vyrostl před ním jako proutek, neměl vzhled ani důstojnost, byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti a zkoušený utrpením..., byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naše nepravosti, jako beránek vedený na porážku* (Iz 53,1-7).

Tak docela brzy je možno rozpoznat blížící se umučení. Je to dílo vykoupění, které vyzývá velkodušné srdce, aby trpělo spolu s Místrem. Je to kříž, který se rozšiřuje až na jeho ramena, aby se tak uskutečnila dokonalá oběť. V tichosti porozumí Josef ještě lépe, co od něho Bůh očekává. Jistě, nebude mít přímý podíl na utrpení Vykupitele, jak to bude uloženo svaté Panně, ale bude již nyní ve svém práci naplněném životě směřovat k Ukřižovanému. Podle svého povolání patří k těm, které Bůh k tomu předem vyvolil (srov. Řím 8,29). A tak když vstupuje do plánu milosrdné lásky, která řídí všechny věci, nese břímě svého vyvolení, které ho tíží. Od této chví-

le chce odpovídat svému úkolu až do své smrti.

V nitru své duše zůstává Josef přesvědčen o pravé velikosti tohoto Dítěte, jehož život probíhá v občanském rámci v Nazaretě. Přehlíží vnější věci a přijímá podíl na vnitřním životě mladého Vykupitele, který zatím pro svět znamená málo, a přece mu již přináší uzdravující sílu.

Prostý tesař chce mít podíl na utrpení, jaké vyprošuje sv. Pavel pro sebe a pro své svěřence: *Raduji se z tohoto utrpení, protože na svém těle doplňuji to, co schází do plné míry Kristových útrap. Má z toho prospěch jeho tělo, tj. církev* (Kol 1,24).

Neviditelné utrpení Josefovo čerpá z této skutečnosti svůj velký význam.

Svatý Josef prožívá smrtelná muka Ježíšova umírání

Víme, že svatý Josef nebyl pod křížem jako Panna Maria. Není povolán za spoluvykupitele, ale má nicméně na jeho utrpení podíl, což se ve skrytu ohlášilo již v Nazaretě.

Již proroctví staříckého Simeona vrhlo světlo na každodenní konání Josefovo. Zůstává ve stínu, ale láska, kterou je proniknuto jeho srdce, dává mu v každé jeho bolesti vytušit nejmenovanou stránku. V této perspektivě může ze svého života vytvořit obětní průvod.

Mezitím oťrese životem svatého Josefa jiná událost. Po několik dnů se zdá, že Ježíš není k nalezení, což staví jeho rodiče do velké tísně. V nejbližším okolí chrámu je hledání Ježíše stále zoufalejší a situace vyvolává myšlenku na smrt. Někdo tu už není a každý cítí prázdnotu z tajemného zmizení.

Teprve třetí den najdou Maria a Josef mladého Ježíše uprostřed učitelů Zákona.

Mariina výtky vyjadřuje přesně to, co cítí i Josef: *Hle, otec tvůj i já jsme tě s bolestí hledali* (Lk 2,48).

Tato byť krátce trvající ztráta vyvolává u Josefa hluboké utrpe-

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

mrtev a zase žije, byl ztracen a je zase nalezen!“ A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolał si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: „Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.“ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: „Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveseřil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!“ Otec mu odpověděl: „Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.““

ni. Ježíšovo zmizení vyvolá u Josefa bezmezný zmatek. Je to jako přehraha toho, co se později odehraje na Kalvárii, kde Vykupitel odevzdá svůj život smrti.

Něco podobného se děje v Josefově duši. Zakouší opuštěnost srdce, které velkodušně miluje a náhle vidí předmět své lásky hybnout. Opět mu vstupují na mysl slova žalmu: *Obepjaly mě provazy smrti, hroby mrtvých mě obklopily, ve své tísní jsem volal k Pánu...* (Ž 18,5). Ježíšova ztráta zanechala v jeho duši velkou prázdnotu, jakkoliv neslyšel výkřik Vykupitele, když na kříži odevzdával svou duši: *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil...* (Mt 27,46).

Josef v hloubi své duše prožíval muka kalvarské hory. Abychom si to mohli úplně uvědomit, musíme pozorně číst text evangelia; pak se nám zpřítomní duchovní trýzeň tohoto prostého tesaře v oněch třech dnech bezútešnosti a smrti.

Když se nyní Ježíš vrací se svými rodiči do Galileje, Josefova bolest ještě více roste, když vidí před sebou stále více neproniknutelné tajemství.

Je třeba projít smrtí kříže, abychom získali v plném Božím světle nový život. Nová Josefova zkušenost – vyhlídka vlastní smrti – musí se mu jevit jako akt, který podstoupí v duchu pokání a lásky.

Tak se nám podařilo v této postní době, která vede k Velikonocům, zamyslet se nad bolestnou cestou řemeslníka z Nazareta. Bylo mu uloženo, aby ve svém nitru prožíval Ježíšovo umučení. Ve své oddanosti Bohu přijal podíl na utrpení Božího Syna a pod Božím pohledem milost formovala posvěcení jeho duše.

Tak nám ukazuje směr, on, který shůry jako proroci obdržel světlo a bylo mu tak přiděleno utrpení větší než utrpení mučedníků. Nám pak je nyní uloženo, abychom se také v síle své víry dali formovat Ježíšovým umučením.

*Z Maria heute 3/2004
přeložil -lš-*

Svatý Josef a slavnost Vtělení

Sv. Josef dosáhl velmi vysokého stupně svatosti, proto bývá vyzván hned po přesvaté Panně. Byl největší ze starozákonních patriarchů, tedy větší než Noe, Abrahám nebo Mojžíš. Ti vtělenému Mesiáši cestu připravovali, kdežto sv. Josef jej nazval jménem a jako otec ho chránil, živil, vyučoval a vychovával.

Na osobnost sv. Josefa poukázala zejména v 16. století sv. Terezie z Avily. Úcta k tomu světcovi stále roste, až bylo jeho jméno zařazeno do Římského misálu hned za jméno panenské Bohorodičky.

V evangeliích máme několik zmínek o sv. Josefovi. Sv. Matouš nám líčí svatost Josefovu hned v 1. kapitole:

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozjet. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroka: „Hle, Panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel, to znamená Bůh s námi.“

Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: Vzal svou ženu k sobě. Ale nepoznal ji, dokud neprodila syna. A dal mu jméno Ježíš.

Pohledme na spravedlnost sv. Josefa. Věta „*její muž Josef byl spravedlivý...*“ může být lépe čtena a vyložena takto: Svatému Josefovi bylo známo, že Panna Maria počala z Ducha Svatého. To vyjadřuje hned první část našeho úryvku. Také anděl Páně ve snu neříká nic nového, ale jen upozorňuje na známou skutečnost: „*...dítě, které počala, je z Ducha Svatého.*“

Zákon ukládal nevěrné ženy pranýřovat. Z lidského pohledu je pochopitelné, že Josef nebyl otcem Mariina dítěte, ale byl

hodný a nechtěl ji nechat pranýřovat. Báł se však soudu veřejného mínění, proto se rozhodl, že se s Marií rozejde tajně. Takový náhled nám může nabízet výše uvedený oficiální překlad.

Ale největší událost světových dějin, totiž vtělení Božího Syna, si zaslouhuje vznešenější výklad, který nám skýtá řecký originál. Můžeme text Písma svatého vnímat následovně: *Josef byl muž spravedlivý před Bohem, tedy svatý a s posvátnou bázní, a proto nechtěl vyjevit nevýslovné tajemství své přesvaté Snoubenky, a ani se nepovažoval za hodná žít v její blízkosti, a proto se rozhodl, že se od ní odloučí. Ale anděl mu dodává svatě směrlosti, aby se naplnilo Boží slovo: Hle, Panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel, to znamená Bůh s námi.* Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě a dal dítěti jméno Ježíš, tedy před zákonem uznal své otcovství.

Slova *Ale nepoznal ji, dokud neprodila syna*, bludaři od raných dob křesťanství až dodnes zneužívají k učení, že po narození Ježíše Krista Josef žil s Marií manželsky a zplodil další děti. Avšak z výrazu „*dokud neprodila*“ nevyplývá, že „po porodu ano“.

K tomu sv. Augustin vtipně podotýká na adresu jednoho bludaře své doby: „Mám ho usvědčit z hrubé nevědomosti, nebo z drzosti? A Basilides se neobrátil, dokud nezemřel. Znamená to tedy, že se obrátil po své smrti?“

Závěrem nechť zazní slova papeže blahé paměti Jana Pavla II.: „S odvoláním na evangelium vyzvedli již Otcové prvních staletí, že tak, jak se svatý Josef láskyplně staral o Marii a věnoval se pln horlivosti výchově Ježíše Krista, stará se o jeho mystické tělo Církev, jejímž je Panna Maria předobrazem.“

P. Filip M. Ant. Stajner

HANBA VELKÉ BRITÁNIE

Podle nejnovější studie „Moderní otroctví ve Velké Británii“ jsou v této zemi nuceny desítky tisíc lidí pracovat v lidsky nedůstojných podmínkách. Z toho asi 5000 mladistvých je zneužíváno pro „sexuální služby“. Nedůstojné pracovní podmínky panují především u nepřehledných subpodnikatelů. Silně jsou tím postiženi přistěhovalci. Tito lidé jsou nuceni pracovat za hladové mzdy nepřiměřeně dlouhou pracovní dobu a nemají žádnou vyhlídku na zlepšení pracovních podmínek. Anglikánský arcibiskup Desmond Tutu vyjádřil nad tímto stavem své rozhořčení: „Normálně bychom si mysleli, že to v dnešních podmínkách není možné.“ Kéž by se britská vláda zastávala těchto trpících se stejnou vehemencí, s jakou se zastává homosexuálů, ačkoliv se jim žádná křivda neděje!

To, co předcházelo naplnění přání Panny Marie, aby byl postaven kostel – „Udělejte nyní, o co vás prosím“ –, to zní zčásti jako detektivní příběh. Již v roce 1999 mnoho věřících podporovalo stavbu kostela, který měl stát původně v pohoří Altaj. Pravost přání nebes se prověřila jakoby oklikou. Zdanlivě bezvýchodná situace se vyjasnila v roce 2004. Konečné řešení je ještě před námi, ale s Boží pomocí je možno počítat s tím, že katedrála by mohla být vysvěcena v roce 2008.

Novosibirsk: 2004

Tamní biskup Mons. Werth si zřejmě nepřál, aby byl kostel Matky všech národů vybudován v Altaji. Čtyři písemné prosby nechal bez odpovědi. Iniciátoři si přitom vzpomněli na střelnou modlitbu sv. A. M. Clareta: „Pane, je to bezvýchodné, ale ty jsi všemohoucí!“

Matka Boží nakonec poslala nové řešení. Jistý pan Starnberger působil jako prostředník u biskupa Pavla Lengy v sousední diecézi v Karagandě. Není to náhoda, že jeho kancléř P. Atanáš Schneider je potomkem povolžských Němců a ovládá němčinu slovem i písmem? Usnadnil komunikaci mezi novými partnery a vyloučil tak všechna nedorozumění. Zde jsou doklady o dalším průběhu celé záležitosti:

Karaganda 9. 7. 2004

Vážený pane Starnbergere! Pochválen buď Ježíš Kristus!

Veliké díky za Váš milý dopis z 24. června 2004. (...) Těší nás, že Vaše církevní sdružení má zájem o stavbu kostela ve střední Asii... Dovolte mi při této příležitosti, abych Vám sdělil, že naše diecéze vybuduje v Karagandě svatyni ke cti Panny Marie Fatimské. Tato svatyně bude současně katedrálou. Karaganda je ve skutečnosti hlavní duchovní město a stolice Kazachstánu a celé střední Asie. V tomto městě stála kolébka katolicismu celé

Gotická katedrála v Kazachstánu

Před deseti lety vydala v Rakousku paní Agnes Ritterová malou brožurku „Kostel všech národů“ o přání Panny Marie, Matky všech národů, postavit v Rusku v Altaji na Sibíři poutní kostel. Ve Viktorsbergu vznikl spolek pro výstavbu tohoto kostela. V Olomouci jsme v Matiči cyrilometodějské v rámci šíření úcty k Panně Marii, Matce všech národů, vydali překlad brožury a získali jsme pro tuto stavbu mnoho příznivců.

této oblasti. Zde žila většina katolíků a kněží v podzemní církvi a dokonce i jediný podzemní biskup během 70letého komunistického pronásledování církve. Karaganda byla střediskem a jedním z největších a nejobávanějších koncentračních táborů v tehdejší Sovětské svazu. Na pozemku, kde se má postavit chrám Panny Marie Fatimské v Karagandě, byly v době stalinického teroru anonymní hroby zajatců zmíněného koncentračního tábora.

Když pomyslíme na vynikající duchovní význam města Karaganda v uvedených dějinných událostech a zvláště na význam fatimského poselství pro Východ, vidíme v tom Boží prst, že po překonání mnoha těžkostí se může poprvé postavit fatimská katedrála na území bývalého Sovětského svazu. Místo, kde

Jan Pavel II. žehná základní kámen

bude naše katedrála stát, tvoří trojúhelník s hlavní pravoslavnou katedrálou a s hlavní mešitou ve městě. Lidé u nás v tom vidí zvláštní znamení svornosti

mezi národy a náboženstvími v naší oblasti. Kazachstán je země, která tvoří most mezi Evro-

Socha, kterou již před 33 lety dala vyřezat vizionářka z Amsterdamu Ida Peerdemanová, má zdobit interiér chrámu Matky všech národů

pou a Asii, mezi mnoha národy a náboženstvími, které dosud žijí v míru a ve svornosti.

Naše diecéze je jediná ve střední Asii, která sousedí západně s pohořím Altaj. Snad je právě v tom Boží prst, že Váš záměr postavit svatyni ve střední Asii může souviset s naším záměrem postavit v Karagandě fatimskou svatyni. Jestliže se Vaše církevní sdružení rozhodne podílet se na našem projektu, rádi Vám poskytneme potřebné informace a stavební plány. Chtěli bychom postavit důstojnou svatyni Panně Marii a rozumí se samo sebou, že to bude vyžadovat

nemalé náklady, a my jsme dosud zakusili jen malou podporu pro náš projekt. Jsme odkázáni na Boží Prozřetelnost. Prosím Boha, aby hojně požehnal Vám a Vaším spolupracovníkům a přátelům církevního sdružení.

+ Jan Pavel Lengy MIC, arcibiskup v Karagandě

Audience u arcibiskupa Lengy v Karagandě

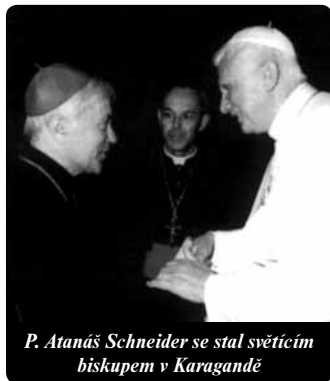
Došlo k ní 6. září 2004. Nejdříve jsme poobědvali v domku kancléře P. Atanáše Schneidera a arcibiskup Lengy přišel na kávu ve 14.30. V sedmihodinovém rozhovoru jsme probrali a posoudili vzájemná přání nad již schváleným stavebním plánem chrámu. Protože už nebyly možné žádné změny, týkaly se hovory především vnitřního uspořádání. Pan arcibiskup přijal naše přání na zřízení adorační a zpovědní kaple. K našemu přání instalovat zde kříž požadoval arcibiskup Lengy také sochy Panny Marie Bolestné a svatého Jana. Dohodli jsme se, že celé sousoší zhotoví rakouský umělec z jižního Tyrolska. Moje starost se týkala především sochy Panny Marie, naši Spoluvykupitelky. Když jsme představili její rozměry a celou naši záležitost, arcibiskup Lengy řekl: „Vaši sochu bych chtěl mít jako hlavní sochu v křídlovém gotickém oltáři v adorační kapli. Myslím, že to bude pro Pannu Marii důstojné místo.“ Rádi jsme s tím souhlasili. K naší otázce na mřížku k podávání svatého přijímání arcibiskup Lengy řekl: „Mřížka k svatému přijímání bude zřízena přes celou šířku hlavní lodi, tak jak to bylo dříve, aby věřící mohli

Kazachstán leží mezi Uzbekistánem, Kyrgyzstánem, Čínou a Ruskem. Má samostatnost od roku 1991. Má 2,72 mil. km², 15,23 mil. obyvatel, z toho jsou 42 % Kazakové, 37 % Rusové, 5 % Ukrajinci, 2,1 % Uzbekové, 2 % Tataři, 1,8 % Němci a 10 % jiné národnosti. Podle vyznání je 47 % muslimů, 44 % pravoslavných, 2 % evangeliků a 1,5 % katolíků. Hlavní město Karaganda má 434 000 obyvatel. V okolí se těží uhlí a je zde železárenský a strojírenský průmysl.

při přijímání Těla Kristova klečet, protože u nás žádné přijímání na ruku neexistuje.“

„Humor“ nebe

Během pobytu v Karagandě jsme navštívili s P. Schneiderem také karmelitánský klášter ve městě. Během rozhovoru se známou řádovou sestrou Annou nám řeholnice řekla: „Když jsem dostala modrou brožuru *Kostel Paní všech národů*, modlila jsem

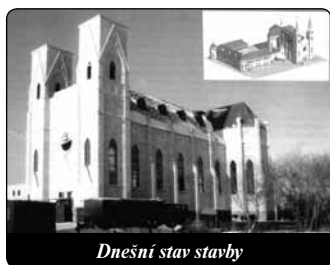

P. Atanáš Schneider se stal světicím biskupem v Karagandě

se každý den k Bohu, aby biskup Werth řekl k tomuto plánu – Ne a aby Paní poslala tento kostel k nám do Karagandy.“

Pater Schneider jí vysvětlil, že tato Paní její prosby vyslyšela. Pak se přiznal, že on a jeho spolubratr sloužili každý mši svatou na ten úmysl, aby se projevila Boží vůle. Chápu proto dosažený výsledek jako vůli nebe: Biskup Werth kostel Panny Marie nepřijal, ale nepomyslel na to, jaký má nebe smysl pro humor. Matka Boží totiž přichází do domovského města biskupa Wertha, kde prožil své mládí, kde přijal kněžské svěcení a sloužil svoji první mši svatou. To je skutečně projev humoru Matky Boží.

Podle -sks- 7/2007
překlad -lš-

Dnešní stav stavby

KŘESŤANSKÉ SVĚDOMÍ K PODPOŘE... - pokračování ze str. 2

nejen narůstá odmítání křesťanské tradice, ale zpochybňuje se také schopnost rozumu poznávat pravdu a lidé se vzdalují od ochoty k zamyšlení. Dokonce podle některých se individuální svědomí, aby bylo svobodné, musí vymanit ze vztahu k tradicím, dokonce i k těm, které se zakládají na rozumu. A tak svědomí, které je činností rozumu směřujícího k pravdě o věcech, přestává být světlem a stává se prostě pozadím, na kterém společnost pomocí médií šíří nejrozpornější obrazy a podněty.

Vrátit se k pravdě

Je třeba se vrátit zpět k touze po poznání autentické pravdy, k obraně vlastní svobody rozhodování tváří v tvář chování mas a propagandistickým klamům, žítiv vášeň pro morální krásu a pro jasnost svědomí. To je ožehavý úkol rodičů a vychovatelů, kteří jim jsou nápomocni; je to úkol pro křesťanské společenství, které má posilovat své věřící. Co se týká křesťanského svědomí, jeho růstu a jeho výživy, nemůžeme se spokojit s pouhým letným stykem se základními pravdami víry v dětství, ale je třeba nastoupit cestu, která provází různé etapy života a uschopňuje mysl a srdce k přijetí povinností, na kterých spočívá život, ať už jedince nebo společnosti. Jen tak bude možné vybavit mladé lidi tak, aby chápali hodnoty života, lásky, manželství, rodiny. Jen tak bude možné je vést, aby oceňovali krásu a svatost lásky, radost z odpovědnosti být rodiči a Božími spolupracovníky při daro-

vání života. Při nedostatku trvalé kvalifikované formace stává se ještě problematictější schopnost úsudku v problémech, které přináší biomedicína v oblasti sexuality, rodícího se života a plození, i v tom, jak zacházet a pečovat o pacienty a vrstvy slabých ve společnosti.

Význam spolupráce pastýřů a laických odborníků

O mravních kritériích, kterými se týkají těchto témat, je jistě nutné mluvit s profesionály, s lékaři, právníky, aby se naučili vytvářet kompetentní soudy svědomí a odvážné protesty na ochranu svědomí, ale stejně naléhavá je péče na základní úrovni pro rodiny, pro farní společenství v procesu formace mládeže a dospělých. Z tohoto hlediska vedle křesťanské formace, zaměřené na poznání osoby Krista, jeho slova a svátostí, je třeba na cestě víry dětí a dospívajících zapojit organicky i hovory o morálních hodnotách, které se týkají tělesnosti, sexuality, lidské lásky, plození, úcty k životu ve všech fázích, a současně odhalovat platnými a přesvědčujícími argumenty chování, která jsou v rozporu s těmito základními hodnotami. Na tomto specifickém poli bude vhodné, aby práci kněží stále podporovali laičtí vychovatelé, také specialisté, oddaní úkolu vést církevní společenství svými znalostmi osvěcenými vírou. Prosím proto Pána, aby poslal mezi vás, draží bratři a sestry, a mezi ty, kteří se věnují vědě, medicíně, právu, politice, svědky vybavené pravým a správným

svědomím, aby bránili a hlásali „zář pravdy“ na podporu daru a tajemství života. Důvěřuji ve vaši pomoc, draží profesionálové, filozofové, teologové, vědci a lékaři. Ve společnosti často tak hulvátské a násilnické můžete svou kulturní kvalifikací, vzděláním a příkladem přispět k opětovnému probuzení výmluvného a jasného hlasu svědomí v mnoha srdcích.

Člověk má ve skutečnosti Boží zákon zapsán v srdci – jak nás učí 2. vatikánský koncil. Poslouchat tento zákon patří k samotné důstojnosti člověka a podle něho bude také člověk souzen (GS 16). Koncil nám nabízí moudré směrnice, aby se „laici naučili pečlivě rozlišovat práva a povinnosti, které jim patří pro jejich příslušnost k církvi, a ty, které jim přísluší jako členům lidské společnosti. Mají se snažit oboje uvést v soulad a být si přítomni vědomi, že je má ve všech časných záležitostech vést křesťanské svědomí, protože žádná lidská činnost, ani světská, nemůže být vyňata z Boží vlády“ (LG 36). Z tohoto důvodu Koncil vyzývá věřící laiky, aby „přijímali s křesťanskou poslušností to, co stanoví duchovní pastýři církve“, a na druhé straně doporučuje, aby „pastýři uznávali a podporovali důstojnost a odpovědnost laiků v církvi a řídili se rádi jejich moudrou radou“, a uzavírá, že „od takových přátelských vztahů mezi laiky a jejich pastýři je možno očekávat mnoho dobrého pro církev“ (LG 37).

Když je ve hře hodnota lidského života, tato harmonie mezi učitelskou funkcí a laickým posláním se stává obzvláště důležitou: život je první z přijatých dober a je základem všech ostatních. Zajistit právo na život pro všechny, a to způsobem pro všechny rovným, je povinností, od jejíhož naplnění závisí budoucnost lidstva. (...)

Bollettino Vaticano
Mezititulky redakce Světla

ŘEHOVNICE STATEČNĚJŠÍ

Polská voršílka Jolanta Olechová, která vede sdružení řeholních představených, oznámila, že podle posledního šetření se komunistickým tajným službám v Polsku nepodařilo proniknout do řad 27 000 polských řeholnic. Sestry dokázaly klást statečnější odpor a stokrát méně kolaborovaly s režimem než mužský klérus.

Na Velehradě začala znovu pracovat Matice velehradská

První valná hromada obnoveného občanského sdružení Matice velehradská se konala v neděli 11. února v poutním domě Stojanov na Velehradě. Za dva měsíce od vzniku prozatímního výboru se ke spolupráci na rozvoji známého moravského poutního místa přihlásilo 172 lidí z České republiky i ze zahraničí.

Občanské sdružení navazuje na činnost Cyrilometodějského družstva Velehrad, které zde působilo v první polovině 20. století. Bylo však zrušeno s nástupem nové komunistické vlády v roce 1948.

Jednání předcházela slavná mše svatá v bazilice u příležitosti zimní pouti k výročí úmrtí sv. Cyrila, kterou sloužil olomoucký arcibiskup Jan Graubner, jenž se stal zároveň protektorem Matice velehradské.

„Každé významnější poutní místo by mělo mít občanské sdružení poutníků. Tato místa se od běžných farností liší, nechodí sem jen lidé z okolních obcí. Tak to funguje na jiných místech a jsem rád, že i na Velehradě se dnes obnovuje sdružení, které tady kdysi bylo,“ uvedl ve své homilii.

Valná hromada zvolila šestičlenný výbor v čele s velehradským farářem P. Petrem Přádou a pětičlennou kontrolní komisí. Zároveň schválila stanovy nového občanského sdružení a jeho logo.

Povzbuzením pro účastníky valné hromady byla slova olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera, který vloni vyslovil přání obnovit činnost Matice velehradské: „Jestliže na Svatém Hostýně osvědčila svoji činnost sedmitisícová Matice svatohostýnská, proč by podobný spolek nemohl fungovat také na Velehradě? Je nutné zachovat a rozvíjet jeho posvátný charakter, vytvářet zde zázemí pro poutníky a turisty a nabízet jim duchovní i kulturní program,“ zdůraznil protektor Matice velehradské. Současně poukázal na výlučnost Velehradu, jehož význam přesahuje hranice

našeho státu. Vyjádřil také naději, že by Matice velehradská mohla v budoucnu převzít hodně úkolů, které má nyní na starosti Arcibiskupství olomoucké a velehradská farnost.

V diskuzi zaznělo mnoho podnětných myšlenek, jak zvýšit prestiž Velehradu v mezinárodním měřítku. O svých bohatých „poutnických zkušenostech“ hovořil benediktin P. Robert Bösner, rektor baziliky rakouského poutního místa Maria Dreieichen. Senátor Josef Vaculík položil přítomným otázku: „Co potřebuje současný Velehrad?“ A hned na ni také sám odpověděl: „Především dořešit chybějící linkové spoje na nedělní bohoslužby, definitivně rozhodnout o blokováném církevním majetku, více využít postupně rekonstruovaných prostor kláštera a zřídit polní parkoviště před vjezdem na Velehrad ze směru od Zlechova...“

Téměř tříhodinové jednání bylo ukončeno společnou velehradskou písní *Bože, cos ráčil*, závěrečnou modlitbou a požehnáním moravského metropolity.

Dějiny spolků Matice velehradská a Cyrilometodějské družstvo Velehrad

Matice velehradská vznikla v době přípravných akcí na jubilejní oslavy, které se konaly v letech 1863 až 1885. Nejdříve vznikl podpůrný výbor, který se v roce 1862 přetvořil v Matici velehradskou. V jejím čele stanul kníže Hugo Salm. Činnost Matice velehradské zahájil prohlášením, že podpůrný spolek velehradský vykoná vše, aby v druhém tisíciletí hlásal Velehrad potomkům, „že jsme ne-

byli ve víře vlažni a k sv. apoštolům nevďeční“.

Matice velehradská se stala nejen o organizaci velkých oslav, ale především o zajištění prostředků na údržbu všech objektů a podílela se na zabezpečení duchovní správy. V letech 1870 až 1880 však Matice živila. Oživení nastalo až v letech před rokem 1885, kdy se blížilo jubileum úmrtí sv. Metoděje. Ve své činnosti pokračovala i po příchodu jezuitů na Velehrad v roce 1890.

Z popudu Antonína Cyrila Stojana vznikl na Velehradě v roce 1902 nový spolek Cyrilometodějské družstvo Velehrad, který byl založen za podobným účelem. Oba spolky vedle sebe živě pracovaly, a to až do roku 1922, kdy se při stavbě poutního a exercičního domu Stojanov dohodli členové představenstev na přičlenění Matice velehradské k Cyrilometodějskému družstvu Velehrad.

Hned rok po založení zakoupilo družstvo Velehrad na Velehradě domek, který přebudovalo na noclehárnu pro poutníky. Spolek se podílel na organizaci dopravy mezi nádražím v Uherském Hradišti a Velehradem. K zachování velehradských památek bylo založeno Slovanské muzeum. Dále družstvo usilovalo o založení gymnázia na Velehradě a o výstavbu exercičního domu. V roce 1905 měl spolek již 2300 členů a v roce 1912 dokonce 13 100 členů.

K desátému výročí úmrtí ThDr. Antonína Cyrila Stojana v roce 1933 družstvo na svůj náklad nechalo opravit Královskou kapli, v níž je tento největší olomoucký arcibiskup pohřben.

V době hospodářské krize se v důsledku údržby Stojanova a úpravy velehradských vykopávek družstvo zadlužuje a jen těžce se z dané situace vzpamatovává. Krátké období stabilizace bylo narušeno příchodem nacistů, kteří obsadili 6. 3. 1941 Stojanov německou mládeží. Ta budovu bezhlavě opustila v roce 1945. Po nástupu nové komunistické vlády po únoru 1948 na dlouhou dobu uhasla činnost tohoto neznámějšího velehradského spolku.

Po pádu totalitního režimu se již v únoru 1990 znovu vrátili na Velehrad jezuité, kteří jej museli před čtyřiceti lety opustit. Za dva měsíce poté – 22. dubna, v době velké euforie z nabyté svobody, – přijíždí na Velehrad dosud největší poutník – papež Jan Pavel II. Dochází k postupné obnově života církve na Velehradě. Oproti Svatému Hostýnu se však na Velehradě nepodařilo obnovit žádný z bývalých katolických spolků.

A právě toto uprázdněné místo se rozhodli vyplnit členové přípravného výboru obnovené Matice velehradské. Její signatáři se poprvé setkali 29. 6. 2006. Ke schválení stanov došlo 29. 11. 2006. Obnovená Matice velehradská tak navazuje na cyrilometodějskou tradici, která provází toto významné moravské poutní místo a spojuje nás s předcházejícími generacemi i s ostatními evropskými národy.

Novou velehradskou tradici je každoroční pořádání Dnů lidí dobré vůle, jejichž součástí je koncert a poutní mše svatá na nádvoří před bazilikou při příležitosti svátku slovanských věro-
zvěstů Cyrila a Metoděje.

Josef Pala

Odražit se ode dna

Výsledek celoevropského průzkumu religiozity, ve kterém se náš český národ ocitá žalostně na samém konci, není pro nás sice překvapením, ale znovu nám dokládá a připomíná tuto závažnou skutečnost. Člověk, který vůbec necítí potřebu spojit se nějakým způsobem s tím, který ho stvořil ke svému obrazu, je vážně duchovně nemocný. Tato nebezpečná choroba dosáhla v naší zemi masových rozměrů. Když nějaká nákaza zasáhne 2 % populace, začnou hygienici hovořit o epidemii. Když je duchovně chorých už 70 %, jedná se o smrtelnou pandemii, která by nám měla dělat větší starosti než chřipka.

Obecnou českou apatii k náboženství nelze přičítat jen komunistické totalitě. Ta mohla leccos urychlit, ale aby se člověk mohl sytit její infikovanou propagandou, musel být pro ni předem disponován, jinak by ji nestrávil. Tato mentalita se připravovala celá staletí. Pěstovali jsme si odedávna sklon věřit raději různým smyšlenkám a vidinám než skutečné pravdě. Jednou jsme se utápěli v chiliasmu a jako boží bojovníci jsme ho ohněm a mečem exportovali až k Baltu, pak jsme v klamné zbožnosti připravovali cestu protestantismu. Za zmínku stojí, jak jsme kdysi hledali spásu v panslavismu. Naše osvícená kulturní vlastenecká elita byla tak opojena touto svou ideou a vzhlížela k velkému bratru na východě s takovým přesvědčením, že jí vůbec nevadila skutečná podoba carského samoděržaví. A když se zhroutilo, pak jako obratem uvítala duchovní elita národa již za první republiky bolševický komunismus jako vycházející hvězdu svobody. (Když Karel Čapek nevstoupil do KSČ, byl mezi umělci a intelektuály bílou vránou.)

Podstatou opravdového náboženství je správné pojetí základního vztahu člověk – Bůh. Tento vztah nás vede k tomu, abychom

se **rozhodli pro Boha**, nikoliv k tomu, abychom **rozhodovali o Bohu** a jakkoliv si ho přizpůsobovali. I člověk, který ještě ví o Bohu docela málo, musí především vycházet z přesvědčení, že Bůh je svrchovaný, nejvyšší a nejsvětější Pán, který stvořil člověka z lásky a kterému je proto člověk zcela a ve všem podřízen.

V latinských textech našemu pojmu „věřící“ odpovídá slovo „fidelis“. Tento výraz však ve svém původním významu znamená totéž co „věrný“, „oddaný“, „spolehlivý“. A když hledáme ve Fürstově slovníku latinský výraz pro „věřící“, najdeme tam dokonce obrat „veram Christi doctrinam sequens“, což znamená „ten, který věrně zachovává Kristovo učení“. „Věřící“ je tedy ten, kdo věří věrně tomu, co nám zjevil a čemu nás učí Ježíš Kristus, tedy nikoliv tomu, co si na téma náboženství, Bůh a Ježíš vymyslel sám nebo co vymysleli jiní. Ten, kdo vyznává Boha jako svrchovaného Pána a nejvyšší bytost, se nemůže domnívat, že je schopen vymyslet něco lepšího, než co nám předkládá sám Bůh. Jestliže Bůh Ježíš ustanoví svou církev a svého zástupce na zemi, nemůže se za opravdu „věřícího“ pokládat ten, kdo chce církev Ježíše Krista nahradit něčím jiným podle svých představ. Každý takový svévolný krok je precedens k dalším svévolným krokům, které mohou vést a nakonec vedou až k praktické nevěře. A právě tato progresivní svévole má u nás už staletou tradici a učinili jsme ji dokonce absurdně součástí naší národní hrdosti a obsahem své domělé historické slávy.

Do oněch asi 30 % obyvatel, kteří se ještě zajímají o náboženství, patří ovšem lidé nejrůznějšího náboženského přesvědčení, takže těch opravdu věřících bude docela malé procento. Při konstatování, že už nás zbývá tak docela málo, je nám smutno a myslíme na to především jako na náš vlastní nezdar, na ztrátu

prestíže a autority, na naše znevýhodněné menšinové postavení a překážky s tím spojené, na odstrkování a nepřízeň, které se nám dostává.

Je-li však na tom někdo opravdu špatně, pak to nejsou ti, kteří právě náboženství ještě potřebují a vyznávají, ale v první řadě ti, kteří už v náboženství nevidí vůbec žádnou hodnotu. Politováníhodní jsou všichni, kdo neznají a nepřijímají Ježíše Krista, Božího Syna, svého největšího dobrodince. Jsou stejně politováníhodní jako zbloudilý syn, kterému se už nedostává ani lusků určených pro vepře, ačkoliv v domě Otce vě je hojnost pokrmu pro všechny. Jsou politováníhodní tím více, že mnozí z nich neopustili otcovský dům svévolně sami, ale byli do této bídy zavlečeni díky svévoli svých předků.

Vztah k Bohu není jen věcí naší vůle a našeho rozumu, našeho přesvědčení a našeho rozhodování, náš vztah k Bohu závisí také na jeho pomoci a milosti, kterou uděluje takovým způsobem a za takových podmínek, jaké sám stanovil: skrze svou církev a skrze své svátosti. Svátosti nejsou fakultativní nástavba a odměna navíc, ale je to podmínka, bez které „nemůžeme mít v sobě život“. Je to opovážlivá troufalost opomíjet tyto svátosti a domnívat se, že Bůh se tomu musí přizpůsobit a vyřešit to pro nás nějak jinak. Důsledkem duchovní podvýživy je pak ochrnutí všech duchovních schopností, ztráta imunity a sebeobranu vůči zlu, neschopnost rozlišování zla a neschopnost nezbytného úsilí k dosažení dobra.

Na postupné ztrátě víry v Boha se podílí mnoho různých činitelů, ale ten nejzávažnější faktor musíme nakonec hledat u sebe; a je jím nedostatečné a nepřesvědčivé předávání pravé víry z generace na generaci. A právě jedna z našich největších současných nesnází spočívá v tom, že v dnešních společenských poměrech a při současném životním

způsobu nám naše silně menšinové postavení značně ztěžuje předávání evangelia a skutečně křesťanskou výchovu našemu potomstvu.

S tím větší tíhou na nás leží odpovědnost za zachování dědictví otců. Nepřítel nás ohrožuje zvenčí i zevnitř. Dělati nám starosti ti, kteří nás poškodili údajnou spoluprací s tajnými službami. Zvláštní komise má případy prošetřit a umožnit obranu proti možným útokům. Zda se tak opravdu vyrovnáme se zlem a pohoršením, není jisté. Ti, kteří na církev útočí také kvůli kolaboraci jejích členů, najdou si důvody ke svým útokům, i když tento námět nebude aktuální. Komu je církev solí v očích, ten si vždy najde způsob, jak ji napadnout a osočit. Skutečnost, v jaké míře kdo vědomě a dobrovolně spolupracoval s Božím nepřítelem, zná jenom Bůh sám. Jemu musíme přenechat konečný soud, a to tím spíše, že skutečná spolupráce se Zlým nemá jenom formy, které je možné vyčíst ze státních registrů. Větší problém než kolaborace se zlem z období před dvaceti lety by nám měla dělat trvalá skrytá kolaborace s nepřáteli církve, vnitřní záškodnictví škůdců v beráncím rouchu s nápadnou mediální svatozáří, kteří rafinovaně utiskují to, co je opravdu dobré, a dovedně rozsévají koukol svévole. Měl s nimi problémy již svatý Pavel: „Často jsem na to upozorňoval a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřátelé Kristova kříže. Vychloubají se věcmi, za které by se měli stydět.“ Velice bychom potřebovali komisi, která by vyhledávala nikoliv ty, kteří selhali a spolupracovali se zlem, ale kteří se naopak velice osvědčili svou spoluprací s Bohem. Je třeba do jasného světla postavit jejich věrnost v utrpení, jejich mravenčí pili a trpělivost při drobné, skryté každodenní práci pro Boží království a pro bližní. K nim především musíme „upírat zrak“.

-/š-

Výzvy fatimského poselství (93)

Ve své promluvě při Poslední večeři Ježíš Kristus různým způsobem mluvil o Duchu Svatém, jehož měl poslat spolu s Otcem, až se k němu vrátí, a který je měl naučit celé pravdě, neboť tehdy nebyli ještě dostatečně připraveni k tomu, aby pochopili její hloubku. Říkal jim:

„Je to pro vás dobré, abych já odešel. Jestliže totiž neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li však, pošlu ho k vám. (...) Měl bych ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí.“ (Jan 16,7-15).

Jak vidíme z užívání slova „moje“, existuje úplné společenství a výměna mezi Otcem, Je-

žíšem Kristem a Duchem Utěšitelem.

Ježíš řekl také: „Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět; zase opouštím svět a jdu k Otcovi“ (Jan 16,28). Při jiné příležitosti potvrdil: „Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mě poslal“ (Jan 8,42), aniž by se však od sebe někdy oddělili, jak říká Ježíš: „Já a Otec jedno jsme“ (Jan 10,30).

Ano, on se zřekl slávy, kterou měl u Otce jako jeho jednorozenný Syn, přišel na svět a stal se člověkem působením Ducha Svatého, jak to vysvětlil anděl Panně Marii: „Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní! Proto také dítě bude nazváno svatě, Syn Boží“ (Lk 1,35). Do skutků či konání jedné z osob Nejsvětější Trojice se vždy zapojují další dvě.

Ve jménu tří božských osob poslal Ježíš apoštoly: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ (Mt 28,19).

V naší víře vyznáváme Boha ve třech osobách: *Věřím v Ducha Svatého, Pána a dárce života, který z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků* (Nicejsko-cařihradské vyznání víry).

Čtrnácté tajemství:

Nanebevzetí Panny Marie

Ve čtrnáctém desátku růžence si připomínáme nanebevzetí Panny Marie, Matky Boží.

Církev poté, co po mnoho let studovala tuto událost, vyhlásila, osvícena pomocí Ducha Svatého, jako článek víry *nanebevzetí Panny Marie, Matky Boží, s tělem a duší*.

Maria, pro zvláštní Boží privilegium uchráněna od dědičného hříchu ve chvíli svého početí, byla Bohem také osvobozena od trestu, který odsuzoval lidský rod k rozkladu v hrobě. „Ano, jsi prach a v prach se navrátíš“ (Gn 3,19): toto byl rozsuz-

dek vyneseny Bohem v důsledku hříchu Adama a Evy a jako jeho trest. Maria byla osvobozena od dědictví tohoto hříchu, a proto nepodstoupila jeho trest.

Ještě před pronesením tohoto rozsudku vyhlásil Bůh, že přijde výjimečná Žena, aby v ní a s ní uskutečnil cíl, který si umínil, když stvořil člověka. Bůh přece nemohl ztroskotat ve svých stvořitelských plánech! Stvořil člověka, kterému určil věčný život. Nemohl ho proto nechat navždy ve smrti hříchu a prachu země. Myslel tudíž na Marii, pokornou dceru lidského rodu, avšak pro zvláštní privilegia, kterými ji Bůh obdařil, vyvýšenou nad každého jiného tvora a osvobozenou od poskvrny dědičného hříchu. Myslel na Marii, čistou a neposkvrněnou, aby z ní přijal lidskou přirozenost, kterou měl vzít na sebe pro uskutečnění díla našeho vykoupění. Bůh nemohl vzít na sebe lidskou přirozenost poskvrněnou hříchem a spojit ji s přirozeností božskou.

Hned poté, co byl spáchán prvotní hřích, který odsoudil lidský rod, Bůh promluvil k ďáblu, který na sebe vzal podobu hada a navedl první lidské bytosti ke zlu, a řekl mu: „*Nepřátelství ustanovují mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu*“ (Gn 3,15).

Tato žena, předurčená Bohem k tomu, aby dala Kristu lidskou přirozenost a byla s ním Spoluvykupitelkou lidského rodu – „*Nepřátelství ustanovují mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím*“ –, tato žena – pravím – nemohla zůstat ve stínu smrti, protože nepodléhala rozsudku za hřích. Proto je Maria prvotinou vykoupění skutečného Kristem a pro Kristovy zásluhy byla s tělem i duší vyzdvížena do nebe, kde v Bohu žije a kraluje spolu se svým Synem a věčným Otcem.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 18. 3.: 8.02, 11.55, 18.02 Malý biblický příběh (9) 8.05 Highlight (6) 8.35 Na koberečku (18) 8.50 Valašská Polanka 9.00 Přání 9.15 Noc temnoty a síla milosti 9.45 Pozvání na skleničku - Jaroslav Hrubý 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Baterka (2) 19.35 Národní park Capitol Reef, Stonehenge, Chichen Itza a Tulum 20.05 Octava dies 20.35 Sen o růži - muzikál 22.05 Čtème z křesťanských periodik 22.20 Hlubinami vesmíru (2) 23.20 Bez hábitu.

Po 19. 3.: 8.05, 18.05 Křížovatky - Svatopluk Karásek (3) 8.35 Na koberečku (18) 8.50 Klipy 9.00 Noční univerzita - Milosrdný Otec 10.00, 19.00 Zakázané město, Schönbrunn, Fez 10.30 Octava dies 11.00, 21.00 Pozvání na skleničku - Jaroslav Hrubý 11.40 Klip 18.45 Valašská Polanka na Hornolidečsku 19.30 Po stopách Ježíše Krista (5) 20.05 Mezi nebem a zemí (13) 20.45 Čtème z křesťanských periodik 21.45 Na koberečku (18) 22.00 Noční univerzita - Jan Pavel II. (3) 23.00 Koncert Itálie - Terra Mozartiana.

Út 20. 3.: 8.05 Highlight (6) - zahraniční gospelová scéna 8.35, 19.30 Lumen 2000 (13) 9.00, 18.45 Čtème z křesťanských periodik 9.20, 19.00 Petrhof, Velká čínská zeď, Taj Mahal 9.50 Credo Fis moll - Miloš Bok 10.45 Atlas Chari-

ty - Ostrov 10.55 Poltón klub (21) 18.05 Baterka (2) 20.05 Bez hábitu - Chemin Neuf 21.05 Přání 21.20 Klipy 21.30 Credo Fis moll - Miloš Bok 22.30 Octava dies.

St 21. 3.: 8.05 Topkapi, Paříž, Delfy 8.35 Klip 8.40, 21.35 Atlas Charity - Ostrov 8.50, 21.35 Baterka (2) 9.20 Hlubinami vesmíru (2) 10.25, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 Po stopách Ježíše Krista (6) 18.45 Highlight (6) 19.25 Pozvání na skleničku - Jaroslav Hrubý 20.08 Poltón klub (21) 21.05 Léta letí k andělům 21.35 Atlas Charity - Frenštát 21.40 Lačnov 21.55 Noční univerzita - Milosrdný Otec.

Čt 22. 3.: 8.05 Léta letí k andělům 8.30 Baterka (2) 9.00 Noční univerzita - Jan Pavel II. (3) 10.00 Poltón klub (21) 10.55 Lačnov 11.05, 21.45 Klip 11.10 Atlas Charity - Frenštát 11.15, 19.00 Zakázané město, Schönbrunn, Fez 18.05 Highlight (6) 19.30 Octava dies 20.05, 23.20 Lumen 2000 (13) 20.35 Setkání s hostem 21.15 Zaváté šlépěje 21.50 Po stopách Ježíše Krista (6) 22.20 Credo Fis moll - Miloš Bok.

Pá 23. 3.: 8.05, 22.30 Po stopách Ježíše Krista (6) 8.30 Lumen 2000 (13) 9.05 Klip 9.10, 21.30 Bez hábitu - Chemin Neuf 10.10, 19.30 Petrhof, Velká čínská zeď, Taj Mahal 10.40 Na kobereč-

ku (18) 10.55, 21.15 Atlas Charity - Frenštát 11.00 Přání 11.15 Křížovatky - Svatopluk Karásek (3) 18.05 Křížová cesta 18.45 Lačnov 19.00 Dětská televize 20.05 Koncert 23.00 Noční univerzita - Jan Pavel II. (3)

So 24. 3.: 8.02; 11.55; 20.00 Malý biblický příběh (10) 8.05 Lačnov 8.20, 19.00 Náměstí svatého Marka v Benátkách, Nizwa, Théby 8.50 Čtème z křesťanských periodik 9.00 Baterka (2) 10.30 Mezi nebem a zemí (13) 11.10 Atlas Charity - Frenštát 11.15 Lumen 2000 (13) 18.02 Highlight (7) 18.45 Solovky - Svatá země 19.30 Můj život byl a bude - Jan Zahradníček 20.05 Kinematograf múz - Umění 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (18) 21.25 Léta letí k andělům 21.55 Poltón klub (21) 22.50 Noční univerzita.

Ne 25. 3.: 8.02, 11.55, 18.02 Malý biblický příběh (11) 8.05 Highlight (7) 8.35 Na koberečku (18) 8.50 Lačnov 9.00 Solovky - Svatá země 9.15 Léta letí k andělům 9.45 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá - Dóm sv. Martina v Bratislavě 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Bílý medvěd král 19.35 Topkapi, Paříž, Delfy 20.05 Octava dies 20.35 Pěšák Boží 21.35 Léta letí k andělům 22.05 Čtème z křesťanských periodik 22.20 Mezi nebem a zemí (13) 23.20 Bez hábitu - Chemin Neuf.

IZRAEL – SINAJ – odlet z Prahy – týdenní okruh v Izraeli s výstupem na Sinaj na Mojžíšovou horu + pobyt u Rudého moře na Sinaji – 7. 5.–17. 5. – 15 590 Kč. ● **ITALIE** – Řím – Assisi – 3. 5.–8. 5. – **POSLEDNÍ MOMENT** – 5590 Kč ● **FATIMA** – Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de C. aj. – **POSLEDNÍ MOMENT** – 14. 5.–26. 5. – 10 990 Kč ● **MEDŽUGORJE** klasik – 4. 5.–10. 5. – P. M. Prostřednice všech milostí a 23. 5.–29. 5. – Seslání Ducha Svatého – 1990 Kč ● **MEDŽUGORJE** 4+4 – výročí 1. zjevení + pobyt u Jaderského moře 19. 6.–29. 6. – 3890 Kč ● **IZRAEL** – odlet z Prahy – týdenní okruh v Izraeli, kvalitní hotel s polopenzí, klima bus i hotel, koupání ve Středozemním i Mrtvém moři – 23. 7.–30. 7. – 13 990 Kč.
Příhlášky a informace: CK AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, mobil: 602 441 670, e-mail: info@avetour.cz, internet: www.avetour.cz.

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA V ROCE 2007 NABÍZÍ:

Týden ticha – termín: 1.–8. 4. 2007, místo: Špindlerův Mlýn – středisko Eljon, lektor: P. Jiří Šlégr, národní ředitel PMD. Svatý týden prožitý v tichu s Pánem, maximální důraz na osobní modlitbu a ztišení v srdci Krkonoš.
2. celostátní Misijní rada – termín: 17.–19. 4. 2007, místo: Špindlerův Mlýn – Erlebachova bouda. Setkání je určeno zástupcům z diecézí, řeholních řádů, kongregací, organizací či institucí, které pracují s dětmi, mládeží a dospělými (skauti, Charita, katechetická centra, centra pro mládež, ...) a chtějí v rámci Papežských misijních děl misijně spolupracovat.
7. MIŠKA – Misijní Škola Animátorů – termín: 20.–22. 4., místo: Špindlerův Mlýn – středisko Eljon, lektor: P. Jiří Šlégr, národní ředitel PMD. Přijďte všichni, kdo máte rádi misie a chcete se tvůrčím způsobem zapojit do misijní pomoci potřebným. Zážitky z misijních cest, misijní video-dokumenty, přehled misijní činnosti u nás i v zahraničí, praktický návod na pořádání misijních besed a setkání, velký výběr misijních materiálů, ... Těšíme se na Vás!

5. celostátní Misijní pouť a 2. Misijní den dětí – termín: 2. 6. 2007, místo: Strážnice, program: mše svatá, příležitost k modlitbě za misie, misijní růženec, misijní poznávání kontinentů – aktivity pro děti v rámci Dne PMDD, seznámení s misijní tematikou a činností PMD, strážnické slavnosti, benefiční koncert Hradištanu a další.

8. MIŠKA – Misijní Škola Animátorů – termín: 14.–16. 9., místo: Špindlerův Mlýn – středisko Eljon, lektor: P. Jiří Šlégr, národní ředitel PMD. Tento víkend je určen pro všechny zájemce, kteří se chtějí zapojit do pomoci misii, mohou přijet jak úplní nováčci tak samozřejmě i ti, kteří se již někdy podobné akce zúčastnili nebo jsou jiným způsobem v kontaktu s Papežskými misijními díly. Čeká nás mše svatá, modlitby, misiologie, aktuální přehled misijní činnosti u nás i v zahraničí, nové možnosti pro pořádání misijních besed a setkání, projekce nejnovějších misijních filmů a DVD, velký výběr misijních materiálů...

3. celostátní Misijní kongres dětí – termín: 6. 10. 2007, místo: Brno, Kongres je určen dětem, které chtějí poznat bohatství a důležitost misii. Mohou přijet i ti, kteří se dosud do Misijního díla dětí nezapojili. Je příležitost pro vzájemné poznání, získání nápadů pro práci s dětmi a prožití radosti ze společně strávených chvil při hře a modlitbě. V kanceláři PMD a na katechetických centrech je k dispozici text přípravy a přihlášky.

Misijní duchovní obnova – termín: 16.–18. 11., místo: Špindlerův Mlýn – středisko Eljon, lektor: P. ThLic. Martin Sedloň, OMI. Čeká Vás čas pro nadechnutí se horských výšek, dalek i přátelské blízkosti, impulzy pro duchovní život, čas pro osobní reflexi a osobní modlitbu, něco ze světa misii i pro misie.

Misijní magazíny v TV NOE – živé vysílání, DVD – záznam. TV Noe ve spolupráci s PMD připravuje každý měsíc pravidelné hodinové pořady s názvem Misijní magazín. Diváci jsou tak seznamováni s misijními tématy, poznávají zajímavé hosty a misijní práci u nás i v zahraničí. V kanceláři PMD jsou k dispozici i záznamy již odvysílaných magazínů na DVD. Termíny vysílání najdete na: www.tvnoe.cz

Pravidelné akce na podporu misii skrze Papežská misijní díla: Advent (Vánoce) – vánoční pohled pro misie a Jeden dárek navíc. Postní doba – misijní koláč a velikonoční pohled pro misie. Kdykoliv – Misijní jarmark, Chléb pro misie, Misijní bonbonek. 1. červen – Den Papežského misijního díla dětí. 21. říjen – Misijní neděle.

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel.: 499 433 058, 604 838 882, č. účtu: 72540444/2700, e-mail: info@misijnidila.cz, internet: www.misijnidila.cz.

Nakladatelství Paulínky a Vysokoškolské katolické hnutí Olomouc zvou na přednášku **Teologie těla v učení Jana Pavla II.**, přednáší **Mgr. Karel Škočovský**. Termín: **28. března 2007** ve 20.15 hodin v Centru Aletti, Křížkovského 2, Olomouc.

Liturgická čtení

Neděle 18. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: Joz 5,9a.10–12
 Ž 34(33),2–3.4–5.6–7
 Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
 2. čt.: 2 Kor 5,17–21
 Ev.: Lk 15,1–3.11–32
 Slovo na den: *Nechtěl jít dovnitř.*

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)
 Ev.: Jan 5,17–30
 Slovo na den: *Nehledám svou vůli.*

Čtvrtek 22. 3. – ferie

1. čt.: Ex 32,7–14
 Ž 106(105),19–20.21–22.23
 Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
 Ev.: Jan 5,31–47
 Slovo na den: *Skutky, které mi Otec svěřil.*

Pátek 23. 3. – připomínka sv. Turibia z Mongroveja

1. čt.: Mdr 2,1a.12–22
 Ž 34(33),17–18.19–20.21+23
 Odp.: 19a (*Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroutené srdce.*)
 Ev.: Jan 7,1–2.10.25–30
 Slovo na den: *Nepřišel jsem sám od sebe.*

Sobota 24. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18–20
 Ž 7,2–3.9bc–10.11–12
 Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)
 Ev.: Jan 7,40–53
 Slovo na den: *Mesiáš z Galileje?*

Pondělí 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16
 Ž 89(88),2–3.4–5.27+29
 Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)
 2. čt.: Řím 4,13.16–18.22
 Ev.: Mt 1,16.18–21.24a
 nebo Lk 2,41–51a
 Slovo na den: *Dáš mu jméno.*

Úterý 20. 3. – ferie

1. čt.: Ez 47,1–9.12
 Ž 46(45),2–3.5–6.8–9
 Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)
 Ev.: Jan 5,1–3a.5–16
 Slovo na den: *Vstaň, vezmi své lože a chod!*

Středa 21. 3. – ferie

1. čt.: Iz 49,8–15
 Ž 145(144),8–9.13cd–14.17–18

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	18. 3.	19. 3.	20. 3.	21. 3.	22. 3.	23. 3.	24. 3.
Antifona	270	1324	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	270	1325	272	271	272	271	271
Antifony	363	1325	1167	1183	1198	1214	1229
Žalmy	1137	813	1167	1183	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	363	1326	370	373	377	380	384
Antifona k Zach. kantiku	363	1326	371	374	377	381	384
Prosby	364	1326	371	374	377	381	384
Záv. modlitba	364	1327	371	374	378	381	385
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	1327	273	273	273	273	273
Žalmy	1142	1265	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	364	1327	371	375	378	381	385
Záv. modlitba	364	1327	371	374	378	381	385
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	268	268	1322	269	268	269	268
Antifony	361	365	1328	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1761	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	361	366	1329	372	376	379	382
Ant. ke kant. P. M.	362	366	13298	373	376	379	383
Prosby	362	366	1329	373	376	379	383
Záv. modlitba	364	364	1327	371	374	378	389
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KŘÍŽOVÁ CESTA NENAROZENÝCH

Denně během jednoho roku můžeme v modlitbě křížové cesty duchovně provázet a zachraňovat děti, které se nacházejí v nebezpečí úmyslného potratu. Tato duchovní adopce je osobní upřímné gesto lásky, kterým můžeme vymoci pokračování života ohroženého dítěte až k jeho zrození. Vyšlo s církevním schválením.

Sypták • brož., A6, 24 stran, 39 Kč

KŘÍŽOVÁ CESTA PRO DĚTI

Anna Lehká • Ilustrace Anežka Halásková

Dětská křížová cesta vede děti k lásce k Pánu Ježíši. Zobrazuje těžkosti a problémy dětského světa se snahou vyrovnat se s nimi ve světle Kristovy oběti. Každé zastavení je doplněno barevnou dětskou kresbou.

Sypták • brož., 115 x 155 mm, 16 stran, 34 Kč

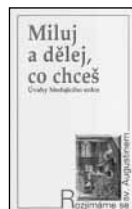
PŘÍRUČKA SPIRITUÁLNÍ TEOLOGIE

Michal Altrichter SJ

Příručka chce rozvinout zájem položit si otázky po důležitých tématech duchovního života. Text vzešel ze sedmileté zkušenosti ve výuce oboru na teologické fakultě. Témata jsou nabízena spíše v semknuté a koncentrované podobě. Alternativní termíny jsou v textu ihned vysvětlovány: buď

Paulinky • 2. vydání, brož., zúž. A5, 232 stran, 198 Kč

dalšími synonymy nebo konkretizujícím opisem. Za každou kapitolou se nacházejí kontrolní otázky, užitá klíčová slova, doporučené odkazy k prohloubení tematiky a jsou přiloženy ukázkové modely. Na konci vyložené otázky se nalézají biblické odkazy.

Refugium Velehrad-Roma s.r.o. • brož., A5, 144 stran, 100 Kč

KDYŽ JE ŽIVOT ZRANĚN

Philippe Madre • Překlad Monika Šplouchalová

Autor knihy, člen komunity Blahoslavenství, zve k vytvoření kultury života. Na příkladech ukazuje, jak lze odhalit vnitřní zranění života a jak je lze léčit skrze důvěru, doprovázení a naslouchání, zprostředkování Otcovství a útěchu, aby tak zraněný člověk objevil pravdu o sobě a přijal svůj život v jeho celosti.

Paulinky • brož., 110 x 165 mm, 72 stran, 89 Kč

MILUJ A DĚLEJ, CO CHCEŠ – Úvahy hledajícího srdce

Vybral a uspořádal Antonio Rivas • Překlad ing. Petr Soukup

Soubor textů vyňatých z neobyčejně rozsáhlé tvorby sv. Augustina. Kniha, zachycující učení tohoto významného církevního otce, nám má zprostředkovat rady a pravidla pro život směřující k Bohu, a má v nás upevnit a rozhodnit onen nadpřirozený život, jenž nám dává žít z Boha a pro Boha.

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého čj. 5/4/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zástelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, čj. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.